Наполегливі

Звичайно оголошую це, щоб ви твердо пам'ятали, де це знаходиться. Ми хочемо прочитати з Матвія, 15-й розділ Матвія, починаючи з 21-го вірша.

> *І, вийшовши звідти, Ісус відійшов у землі тирські й сидонські.*
>
> *І ось, жінка одна хананеянка, із тих околиць прийшовши, заголосила до Нього й сказала: "Змилуйся наді мною, Господи, Сину Давидів, — демон тяжко доньку мою мучить!"*
>
> *А Він їй не казав ані слова. Тоді учні Його, підійшовши, благали Його та казали: "Відпусти її, бо кричить услід за нами!"*
>
> *А Він відповів і сказав: "Я посланий тільки до овечок загинулих дому Ізраїлевого".*
>
> *А вона, підійшовши, уклонилась Йому та й сказала: "Господи, допоможи мені!"*
>
> *А Він відповів і сказав: "Не годиться взяти хліб у дітей і кинути щенятам".*
>
> *Вона ж відказала: "Так, Господи! Але ж і щенята їдять . . . кришки, що спадають зі столу їхніх панів". Тоді* сказав . . .
>
> *Тоді відповів і сказав їй Ісус: "О жінко, твоя віра велика, — нехай буде тобі, як ти хочеш!" І тієї години донька її видужала.*

2 Схилимо тепер свої голови для молитви. Я хотів би знати, сьогодні ввечері, зі схиленими нашими головами й серцями, чи буде тут хто-небудь такий, що бажав би, щоб його згадали у молитві. Просто дайте про це знати, коли ви піднімете свої руки до Бога, скажете: "В мене є потреба, Господи, я молю, щоб Ти допоміг мені". Благословить вас Господь.

3 Наш Небесний Отче, коли ми зараз наближаємося до Твоєї Величності, в Імені Господа Ісуса, бо Він сказав нам: "Якщо попрохаєте в Батька чого-небудь в Ім'я Моє — це буде дароване". Ми прийшли з усією вірою, яка в нас є, вірячи, що Ти у цей вечір відповіси нам за нашими потребами, оскільки їх багато. Ти бачиш руки Твоїх дітей тут по всьому приміщенню, коли вони піднімають свої руки. І тільки Ти один знаєш, що́ було внизу у серці. Я молю, Отче, щоб Ти сьогодні відповів їм. І нехай цього дня їм буде дароване кожне бажання, яке у них є.

4 Ми молимо за тих, хто неспасений і не знає Тебе як свого Спасителя. Ми молимо, щоб вони сьогодні ввечері прийняли Тебе й віднайшли ту вседостатність, яка повинна у них бути в годину смерті.

5 Можливо, багато хто з присутніх тут вже прийняв Тебе та ще не наповнився Твоїм Духом. Ми молимо, щоб цього вечора, щоб Ти влив у них рясноту Святого Духа, щоб вони могли бути слугами Тобі у ці завершальні години світової історії.

6 Зціли усіх хворих та стражденних, Господи. Ти знаєш їхню потребу.

7 І ми молимо, щоб Твоя Присутність настільки з'явилася нам сьогодні, що ми впізнаємо Тебе як свого воскреслого Господа. І коли служіння завершиться, і ми розійдемося по своїх домівках, нехай ми будемо здатні сказати поміж один одного, сказати, як оті, що йшли того дня з Еммаусу, говорити: "Хіба не горіли в нас наші серця, коли Він промовляв до нас дорогою?" Їм бо було дано впізнати Тебе за певною ознакою, яку Ти дав перед Твоїм розп'яттям. І після того, як Ти воскрес, Ти був той самий Ісус, чинив ті самі справи. Нехай же ми сьогодні ввечері, як і раніше, засвідкуємо те саме. Ми молимо в Ім'я Ісуса. Амінь.

Можете сідати.

8 Минулого вечора я використав увесь свій час на тему *Ми хочемо побачити Ісуса*, і після того, як треба було представити обсяг зібрань, і як це приймати, як звичайно Брат Бордерз віднині буде робити щовечора для новоприбульців. Я вичерпав увесь свій час, до дев'яти тридцяти, і я не люблю тримати людей в очікуванні. Всього декілька слів, щоб познайомитися, і, потім, Господні Слова значать. . . Один раз, коли Він проговорить, значитиме більше, ніж хтось міг би сказати за все життя — просто одне Слово від Нього.

9 Сьогодні ввечері я бажаю узяти одну тему з цього уривку Писання, що Бог дав нам тут як контекст. Нехай Він дасть це нам. Я хочу взяти одне слово: *Наполегливі*.

10 Слово, згідно Вебстерові, за деякими нотатками, які виписані в мене тут, воно означає "бути невідступним" — бути *наполегливим*, і, тобто, у досягненні мети; "бути невідступним", і це є *наполегливий*.

11 Мужі всіх епох, які мали віру в те, чого вони старалися досягти, були наполегливими. Жоден з людей не зможе бути наполегливим, якщо він спочатку не буде знати, чого він старається досягти. І спочатку необхідно знати, чого ти

стараєшся досягти, і, потім, мати віру, що ти одержиш те, заради чого ти стараєшся. І це робить тебе невідступним — те, що, як тобі відомо, є реальним.

12 Отаким чином базується віра. Віра не базується на міфі й на чомусь такому, ну, щоб просто сказати: "піди зроби оце чи зроби *оте*", на словах якоїсь людини. Але віра знаходить свою Вічну опору на Слові Господа, на Божому Слові, котрим є Біблія.

13 Так от, ми віримо, що Біблія — це Боже безпомильне Слово. Ми віримо, що Вона є повне об'явлення Ісуса Христа; об'являв Себе у Старому Заповіті через пророків; Бог, що з'являв Себе через Свого Сина, Христа Ісуса, і в Ньому тілесно перебувала повнота Божества. Він був розіп'ятий за наші гріхи; помер, був похований, воскрес третього дня, піднісся на Небо, й знову перебуває тут в Імені. . . У вигляді Святого Духа, Бог, що перебуває. . . Колись — Бог над нами; у Христі — Бог з нами; нині ж — Бог у нас. Це Бог, який прокладає Собі шлях назад до людини, на поклоніння, одержати поклоніння через людину, Божого представника. Бог не робить нічого без людини як Свого представника, Свого помічника.

14 І тепер, люди, які мали віру в Бога, були дуже настійливими в тому, що вони старалися зробити. І ми беремо людей усіх соціальних прошарків.

15 Наприклад, Джордж Вашинґтон, тут у Валлей Фордж. Після того, як цілу ніч молився по пояс у снігу, промок до пояса, а ріка була уся вкрита кригою. Але він одержав видіння від Бога, він отримав віру, що Бог дасть йому перемогу. І ріка. . . не мало значення, скільки на ній було криги. Більше ніж дві третини його війська не мало навіть взуття на ногах. Їхні ноги були обгорнуті ганчірками, стояли на тій холоднечі. Але, все ж, він у своєму серці відчув, що Бог дав йому перемогу. Він домолився до кінця. Наступного дня, ми знаємо, три мушкетні кулі прошили його мундир, не зачепивши його. І ріка не могла зупинити його, не змогла зупинити його й мушкетна куля. Він був невідступним, бо він домолився до кінця. І він мав віру в те, що він робив, в Того, Хто вів його — то був Бог.

16 Ніщо не зупинить людину, коли вона—вона наполеглива, коли вона знає, що вона робить, і має віру в те, чого вона старається досягти.

17 Одна з найдавніших історій у Біблії, одна з них, про Ноя. Ной не був просто якоюсь іншою людиною. Він був пересічною людиною, мабуть, фермером.

18 А світ, як і сьогодні, був нечестивим, повним науки й визначних людей. Вони пішли від синів Каїна. Сини ж Сета були скромними пастухами, фермерами. Але Каїнові

сини були мудрецями, будівничими, та—та винахідниками, та науковцями — дуже кмітливі, дуже релігійні. І в них був свій власний вигляд благочестя, але, як і сьогодні, відрікалися сили Божої.

19 А Ной, бувши праведною перед Богом людиною — одного дня Бог зустрів його на полі, й говорив до нього, й сказав йому побудувати ковчега, бо Він збирався знищити цей світ водою.

20 Тепер, це цілковито суперечило усім науковим вимірам того дня. Розумієте, дощу ніколи не було. У повітрі не було вологи. І Бог напував землю через зрошення, за допомогою джерел, з глибин землі до поверхні. І там не було води для такого, ніякої води у небі.

21 Наука в той день була, мабуть, більш могутньою. Вони досягли більшого, ніж вони—вони здатні пояснити сьогодні. Вони будували піраміди у Єгипті, сфінксів. Це так і не змогли побудувати знову. Ті брили знаходяться на такій висоті, нам нічим поставити це туди, тобто, нема потужності, щоб підняти це. Але, якось, вони були здатні звершати це за днів Еноха й Ноя, перед потопом. І, мабуть, вони щось запускали на місяць, і, можливо, мали космонавтів, й таке інше. Ми не знаємо.

22 Але Ісус сказав: "Як було за днів Ноя, — розумна, могутня цивілізація, як було тоді, — так буде й при приході Сина людського".

23 І тепер, вони, мабуть, у своїх наукових дослідженнях, вони—вони знайшли щось таке, що вони змогли виготовити фарбу, яка тримається й по сьогодні — якусь фарбувальну речовину, яка не вицвітала.

24 І вони могли набальзамувати тіло, зробити мумію, що виглядала досить-таки природно; ще й сьогодні, після чотирьох тисяч років, вони досі виглядають природно. Ми не змогли б цього зробити, якби нам треба було. Нам нічим це зробити. Ми втратили це вміння, багато визначних вмінь, які були у них.

25 Безсумнівно, в них були прилади, які доводили, що у повітрі нема води. А цей чоловік ходить, — всупереч науці, — й каже, що "з неба піде вода".

26 Отож, науковці могли узяти який-небудь прилад, й запустити у повітря, й сказати: "Поглянь-но сюди, Ною, зчитай дані цього приладу. Отут на цьому барометрі видно, є там вода чи ні, і її там нема. Тепер, ти кажеш, що вона там є, і, однак, наукові дослідження виявляють, що її там нема".

27 Це не зупинило Ноя. Він був невідступним. Він знав, що Бог сказав був: "Піде дощ", — і Бог же був здатен помістити

туди дощ, якщо Він так сказав. Він влаштує це — чи було там щось, чи ні. Отож, він був невідступним після того, як він знав Господнє Слово.

28 І коли людина знає Слово й волю Божу, ти стаєш невідступним. Ти стаєш наполегливим. Не має значення, що каже наука: "Ну, в них не вийде *оце*, в них не вийде *оте*", — ти все одно це знаєш. Ти за Щось ухопився, і оте Щось ухопило тебе. Ти й воно обертаєтеся разом. Ти, в ньому є щось таке, що ти не можеш цього пояснити. Не має значення, як по-науковому це виглядає неправдивим, однак, у цьому є Щось таке, що каже тобі, що то є Бог, і ніщо не зупинить це.

29 Отож, ми знаходимо, що Ной одразу узявся за ковчег, не мало значення, скільки було наукових доказів — "це не так, і там нема дощу". А він все одно вірив цьому, бо він почув Слово Господнє.

30 І це є те, на чому твердо базується віра — ТАК КАЖЕ ГОСПОДЬ.

31 Мойсей, іще один визначний, кмітливий муж, який виріс, народився на цей світ заради певного Божого звершення. І він спробував досягти цієї мети своїми науковими діяннями. Історія каже й навчає нас, що він був визначним полководцем, і єдиним його способом ведення справ було вбивати. Він був таким кмітливим, що він міг навчати розумних єгиптян мудрості. В усій своїй мудрості й усьому, що він знав, він однак зазнав поразки, гіркої поразки у здійсненні того, що було в Божих намірах, щоб він звершив. І, побачивши свою поразку — забивши єгиптянина й сховавши його у піску, й почувши докір від свого брата, тобто, питання: "Чи не хочеш ти вбити й нас, як ти вбив єгиптянина?" Через це Мойсей втік до пустелі — пророк-збігця.

32 Після сорока років у пустелі, протягом яких Бог перепрофільовував його від світських речей на розум Божий; забираючи в нього всю його докторську ступінь та все інше, поки Він не зміг впливати на його серце.

33 Коли матеріал у Нього був майже готовий, одного дня, коли він пас овець далеко в пустелі, — стара добре знайома стежка, — він побачив палаюче дерево.

34 Мойсей, бувши науковцем, він підступив до нього не так, як науковець. Якщо ви звернете увагу, будь він науковцем, він би сказав: "Зараз я нарву листя з того дерева, й віднесу його до лабораторії, й докопаюся, чим воно оприскане — причина, чому воно горить і не згорає". Якби він вчинив це, він тоді був би ще не готовий.

35 Але що він зробив: він наблизився до Цього й зняв своє взуття, схилився на коліна й заговорив до Цього, бо він знав, що Це було надприродним. Звідти пролунало Слово Господнє, кажучи: "Я почув стогін Мого народу, і Я пам'ятаю Своє Слово. Я посилаю тебе туди визволити їх".

36 Отож, іноді, при виконанні обов'язків, Бог закликає Свого мужа чинити речі, які геть сміховинні для звичайного розуму. Він змушує їх робити щось таке, що цілковито стає посміховиськом. Наприклад, що якби Мойсей, зазнавши поразки, бувши молодим сорокарічним чоловіком, військовим; і престол, своєю ногою на ньому, усі армії Єгипту були під його контролем? І — не вдалося це зробити, і ось він йде до Єгипту, наступного ранку, після того, як зустрівся з цим Анголом у кущі, не маючи у своїй руці нічого, крім старої карлючкуватої палиці з пустелі, зі своєю дружиною, що сиділа на мулі, і Ґершом у неї на колінах, біла борода звисала йому до самого пояса, мабуть. Йому було вісімдесят років. Його лиса голова сяє проти сонця, і в нього в руці палиця, його очі звернені до неба, і усмішка в нього на вустах.

Можливо, хто-небудь сказав би: "Мойсею, куди ти йдеш?"

Сказав: "Я йду захоплювати Єгипет".

37 Коли йому не вдалося здійснити це за допомогою війська, як він збирається зробити це карлючкуватою палицею? "О-о, чоловіче, ти з'їхав з глузду. Ти—ти не в своєму розумі".

38 То було вторгнення однієї людини. Але справа ось у чому — йому воно вдалося, бо то було Слово Господнє. І Мойсей був настроєний рішуче, не мало значення, які в нього були шанси. З ним був Бог, а Він вартий більшого, ніж усі шанси.

39 Якби чоловіки та жінки могли тільки уявити це сьогодні, що Слово Господнє є Правдою! Не існує нічого іншого. Уся Вічність залежить від Слова. "Жодне Слово, — сказав Ісус, — не проминеться. Проминуться Небеса й земля, але Воно не проминеться".

40 Мойсей пішов. І він був вельми невідступним, коли він кинув додолу свого жезла, й він обернувся на змія.

41 Потім він побачив наслідувачів. Це й досі супроводжує Божу путь — хтось намагається щось підробити. І підійшли наслідувачі, щоб зробити з цього шоу, кинули свої жезли.

42 Мойсей знав, з Ким він говорив. Він знав, у Кого він увірував, і він був переконаний, що Він здатен зберегти те, що він довірив Йому на ту годину. Мойсей стояв спокійно. Тоді Мойсеїв змій пожер змія чаклунів.

43 І нас навчено, що та сама річ повториться знову, може, не у тій самій манері, але це знову повториться за останніх днів. “Бо як Янній та Ямврій противилися Мойсеєві, так і вони опиратимуться Правді”.

44 Мойсей був невідступним, бо в нього було досягнення, підкріплене ТАК КАЖЕ ГОСПОДЬ — “Я буду з тобою”.

45 Давид, стояв перед Саулом, одного дня. І він почув, як Голіят вийшов на пагорб — здоровенний велетень, пальці в якого були по чотирнадцять дюймів. І величезний спис у нього в руці, за розміром як ткацький вал, мабуть, двадцять чи тридцять футів, великий мідний спис на кінці його, тобто, наконечник. Просто уявіть, яка була голова в того чоловіка — вона була розміром з бочку, з великим шоломом на ній у два дюйми товщиною, і з міді — повністю закрита. І він кидав виклик Божим воїнствам! І він сказав це у присутності Давида.

46 А Давид був невисоким, рум’яним чоловічком, невисоким приятелем, мабуть, сутулим. В Біблії сказано, що він був “рум’яний”, невисокий чоловічок. Ніколи не вчився битися на списах та іншому. Але він пас овець далеко в пустелі, і прийшов лев і схопив якогось з його ягнят, і він погнався за ним і вбив його з пращі. Ми знаходимо, що ведмідь зробив, спробував був зробити те саме, і Давид переміг його.

47 І тоді Давид сказав: “Невже ви будете стояти й дозволяти отому необрізаному филистимлянинові зневажати воїнства живого Бога?” Він присоромив своїх братів; в той час як вони сказали, що він нікчема, він прийшов побачити битву. Однак у Давиді було Щось таке, що він знав, що він є більше ніж переможець. Тож він сказав: “Якщо ви боїтеся зітнутися з ним, битися з ним піду я”.

48 Саул, це дійшло до генерала, Саула, й він надяг на нього своє бойове спорядження, і це не підійшло йому. Він побачив, що його церковницьке облачення не підійшло мужові Божому. І ця річ не підійшла. Він не знав, що робити. “Це, я ніколи не пробував це. Я нічого не знаю про ці ступені бакалавра гуманітарних наук й таке інше. Зніміть з мене цю річ і дозвольте мені піти так, як Бог давав мені визволення. Дозвольте мені піти з пращею”.

49 “Ну, — сказали вони, — він вояк з дитинства, а ти всього лише юнак”.

50 Він сказав: “Я більше ніж рівня йому. Дозвольте мені піти”. І не мало значення, яким великим виглядав той велетень, і наскільки це здавалося нереальним, Давид був невідступним в тому, що той необрізаний филистимлянин не буде зневажати воїнства живого Бога, які він представляв.

51 О-о, якби у нас у цьому війську було побільше Давидів, якби в нас було побільше мужів, як встоять, й будуть невідступні, наполегливі у Вірі, яка колись була передана святим!

52 Самсон, іще один вельми наполегливий муж. Він народився назореєм.

53 *Назорей* означає "відділений для Слова". Як хороше було б сьогодні, якби усі Християни були назореями для Господа; відділеними не для віровчення, але для Слова. Христос є оте Слово. Відділені для Слова!

54 В нього було сім пасм волосся, які звисали по його спині, що було знаком, що він є відділений.

55 І потім, одного дня, він, не маючи у своїй руці жодної зброї, зустрівся на рівнині з тисячею филистимлян. Ті филистимляни були як стіна з міді: великі масивні шоломи в них на головах, великі кольчуги в них спереду, і щити, пряжки, й так далі, щоб відвернути будь-яку кулю; шолом в них на головах був, мабуть, у дюйм завтовшки.

56 В Самсона нічого не було, але він все одно відчував, що обітниця, яку дав йому Бог, досі висіла в нього на голові. Інакше кажучи, він так само відчував помазання. Він знав, що з ним Бог, бо він відчував, як ті пасма звисають йому на плечі. Він схопив те, що було під його . . . зміг віднайти, а то виявилася щелепа мула. І він стояв із цим у своїй руці, і був невідступний в тому, що то буде не щелепа чи його власна рука, але це буде Господня сила. І сила Господа зійшла на нього, і він побив, тією щелепою, тисячу филистимлян.

57 Як він це зробив? Та стара, крихка, просякнута пустелею щелепа, вдар нею по камені — вона розлетиться на скалки; і на шоломи, які були на тих филистимлянах, які звисали вниз, і великі пластини, що сходилися по боках, вкриваючи плечі, в дюйм завтовшки, і з міді. Він вистояв з цією щелепою й побив тисячу. Сказано: "На нього зійшов Дух Господній". Він був невідступним.

58 Одного дня за ним погнався лев, а в нього в руці нічого не було. Але Дух Господній зійшов на нього, — його пасма, як і раніше, звисали йому на плечі, — він розірвав лева своїми руками. Він був вельми невідступним, бо він знав, що Божа обітниця перебувала з ним. Він здатен був здійснити що завгодно, бо з ним була Божа обітниця, щоб визволити.

59 Іван був настільки впевненим! Іван Христитель, коли він народився, він знав, що він повинен був бути отим — після того, як він став досить дорослим, щоб розуміти, десь у дев'ятирічному віці. Його батько був священиком. Вони звичайно йшли по стопам батька. Але він не пішов до

шкіл та семінарій, бо він знав, що його завдання було надто важливим. Він повинен був оголосити Месію. Ми знаємо, що так сказав Ангол.

60 Він знав, що його було представлено у Писанні: "Голос волаючого в пустелі: 'Готуйте дорогу для Господа!'" Він знав також, що Малахія, чотирма сотнями років раніше, сказав був: "Ось, Я посилаю Мого посланця перед Моїм обличчям". Після перебування в пустелі, де він одержав свою освіту від Бога, не від якоїсь богословської семінарії, як був вийшов його батько.

61 Але в нього було важливе завдання. Він мав оголосити Месію, і він повинен був знати, якого роду знак супроводжуватиме Месію. Потім він помітив, одного дня, він стояв, проповідував людям, він сказав: "Поміж вами зараз є Той, Кого ви не знаєте, Чиє взуття я негідний розв'язати — Він христитиме вас Духом Святим та Вогнем". Він був настільки впевнений у своєму положенні, він був настільки впевнений у своєму служінні, що він сказав: "Він зараз стоїть десь тут поміж вами!" Він не боявся сказати це в обличчя фарисеям, та садукеям, та—та воякам, та хто там був іще. Деякі з них очікували на Нього тисячі років, але він сказав: "Він стоїть поміж вами". Ніхто не міг відібрати це в нього. Він був невідступним. Він був наполегливий перед обличчям усього. Так.

62 Ця жіночка-грекиня, безумовно, чула про Нього, чула про Ісуса, могутнє пробудження. До Галілеї з Назарету приходить молодий Пророк, і виявляв величні ознаки й чуда. Вона прочула про Нього, і — "віра приходить через слухання". Ця жіночка-сирофінікіянка, була грекинею. Віра віднаходить джерела, яких не бачать інші. Коли вона почула, вона повірила. Може, вона чула про те, що сусідова донька була уздоровлена від епілепсії, яка була в дитини, і, можливо, вони чули про цей випадок зцілення від епілепсії. Отож, її донька мала потребу в зціленні, і вона почула, що Ісус міг це зробити.

63 Бо Він був Божим Словом, яке стало тілом! Святого Івана 1: "На початку було Слово, і Слово в Бога було, і Слово було Бог. І Слово стало тілом та перебувало поміж нами. Таке саме вчора, сьогодні й навіки!" Він був там, щоб об'являти Божі обітниці на Свій день.

64 Він сьогодні ввечері перебуває тут, щоб підтвердити й об'явити кожну обітницю, яку Бог дав на цю епоху. Він присутній тут, щоб виконати це. Він був присутній за днів пророків. Він був у Мойсеї, Він був у Давиді, Він був у Іллі, Він був у всіх інших — щоб об'являти Божу обітницю тієї епохи. Кожній епосі Бог відміряв Своє Слово, і Він посилає пророка, і Слово приходить до пророка й виправляє те

— і саме це Він робив протягом усіх епох. І Він є Бог і не міняється. Ісус Христос є той Пророк сьогодні, який стоїть поміж нами. Він є Той, хто перебуває тут у вигляді Духа Святого, Який знає усе й може відкрити все, що Він бажає відкрити.

65 Вона повірила цьому, не мало значення, як сильно люди не вірили цьому.

66 Віра знаходить джерело, про яке інші люди нічого не знають. Коли людина має віру в Бога, вона хапається за щось таке, що вона не може це пояснити. Це дещо таке, за що вона ухопилася. Вона не може підштовхнути це, чи підтуснути це, чи підтягнути це. Для цього потрібен Він. Отака ось є віра — коли людина дійсно одержує віру в Бога, вона віднаходить оте джерело, яке не бачать інші.

67 Його Слово — це Меч. Так сказано у Біблії. Хочете посилання на це, то—то Євреям 4:12, як записав я тут цей уривок. В Біблії сказано: "Слово Боже є гостріше за меча обосічного". Цей меч повинна тримати рука віри. Богословська рука не виконає цього. Для цього потрібна рука віри, натренована в духовних речах, яка знає Бога.

68 Знову ж, можливо, оскільки я міг би сказати оце ось. Як на вашу думку, Ісус дивився на зібрання й бачив їхні думки? Бо Він був Словом. Дозвольте-но процитувати решту Слова тут: "Гостріше за меча обосічного, Розпізнавач думок та намірів серця". Він був Словом. Це причина, чому Він міг розпізнавати думки, які були у їхньому серці.

69 Минулого вечора, коли ми розбирали — "як було за днів Содому", — показали того Мужа, який стояв там, їв телятину, пив молоко від корови, їв масло й хліб; був там, їв, у одязі, подібному тому, який на вас чи на мені, Своєю спиною обернений до намету, і дізнався, про що думала Сарра всередині намету. Недивно, що Авраам назвав Його Елогім — "Вседостатній, існуючий Сам по Собі" — *Елогім*.

70 Ісус сказав: "Як було за днів Содому, так буде при поверненні Сина людського". Буде те саме. "За днів, — ви звернули увагу, — у Содомі там"? Це сказано в Луки 17:15, сказано, що "коли були дні Содому, так буде при приході Сина людського, коли об'являтиметься Син людський". За днів, коли об'явиться Син людський, подібно як Він об'являвся біля Содому — відбуватиметься те саме.

71 Ми бачимо, що вогонь готовий, народи готові, євангелисти зайняли свої місця, й кожен дар в порядку. Недивно, що нам повинно бути невідступними! Недивно, що нам повинно бути наполегливими! В нас є мета, яку треба досягти для Бога, а саме — викликати Наречену Ісуса Христа з усіх деномінацій, з усіх людей — відділений для Бога народ.

72 Ця грекиня почула ці слова. Вона повірила цьому. В неї було чимало перешкод, але в її віри не було жодної. Вірі невідомі перешкоди. В її віри не було ніяких перешкод. В неї — були, але в її віри — не було. Можливо, в тебе будуть перешкоди, але, якщо в тебе є віра, їй невідома поразка. Вона є впевнена. Давайте-но розглянемо деякі з її перешкод, всього на хвилинку.

73 Можливо, деякі говорили: "Пам'ятай, ти з іншої раси. Ти грекиня, сирофінікіянка за національністю. Він же — юдей". Інакше кажучи, сьогодні ви сказали б: "Твоя деномінація не проводить це пробудження". Нема різниці, твоя деномінація, чи проводить вона, чи ні. Тій жінці було все одно, чия то деномінація. Вона була створеною Богом людською істотою, і в неї була потреба, і вона мала віру, і вона збиралася здобути це. Чи співробітничала її деномінація, чи ні — для неї не було різниці. Вона пішла.

74 Можливо, в неї був іще один критик, який, можливо, стрівся їй у черзі й сказав: "Дні ж чудес минули. В нас більше нема чудес". То міг би бути й єврей, після того, як вона прийшла, — вона у цю країну, де був Ісус, — до Галілеї. "Дні чудес минули. Нічого такого не існує". Вона все одно була невідступна. Вона була наполеглива. Її не зупинив деномінаційний бар'єр, не зупинив і хтось із тих, хто вважав, що дні чудес минули. Вона була не така дурна. По-перше, в неї всередині було щось таке, що говорило їй, що вона одержить те, про що вона попрохала.

75 О-о, люди, сьогодні ввечері, якби ви тільки могли втримати це у своєму серці, що Бог перебуває тут, щоб дати вам бажання вашого серця! Якщо ви відповідатимете Його вимогам, ніщо не зможе встояти.

76 Можливо, до неї там підійшла група жінок, і сказали: "Послухай-но, Сестро Лідіє, — чи як там могло бути її ім'я, — чи розумієш ти, що, якщо ти зробиш це, твій чоловік покине тебе?" Безсумнівно, вона кохала свого чоловіка, але вона не могла проклясти чи благословити Оте, що було в ній. Щось говорило, — її донька вмирала від епілепсії, — і вона повинна була дістатися Ісуса, і, коли вона прибуде туди, щось повинно було статися, чоловік чи не чоловік.

77 Деякі, можливо, говорили: "Ну а що ти будеш робити з цією страждаючою дитиною, як нічого не вийде?" Але вона знала, що вийде. Щось було у ній, яке говорило їй, що не може не вийти. Якщо Він колись був Богом, Він досі залишається Богом. Не може не вийти. Тому вона все одно була наполегливою.

78 Потім, деякі, можливо, сказали: “Суспільне коло, якому ти належиш, сміятиметься з тебе”. Сміятиметься чи не сміятиметься — для неї не було різниці. В неї всередині Щось було! Вона все одно була наполегливою.

79 Деякі з них, можливо, сказали: “Тебе виставлять з твоєї церкви”. Виставлять чи не виставлять, вона йшла вперед, щось тягнуло її до Ісуса! Ніщо не встоїть в неї на шляху, ніякі перешкоди. Вона була наполеглива. Ніщо не встояло в неї на шляху.

Зрештою, вона прибула туди, де Він був.

80 Багато хто з людей вважає: “Саме тому, що ти попав туди, де Він знаходиться — все скінчилося”. Це помилка. Сьогодні ввечері Він може прийти сюди у це приміщення і виявити Себе живим, після двох тисяч років, тими речами, які Він обіцяв вчинити у цей день. Він виявляв учора ввечері. Він виявляє щовечора. Він виявляє усюди. Він доводить, що Він досі є живий. І ти можеш опинитися у Його Присутності, але це не те. Ні, панове. Часом, коли ти попадаєш у Його Присутність, ти зустрічаєшся з труднощами. Вона зустрілася.

81 Коли вона прибула, тоді Ісус сказав, що Він “не посланий” до її раси. Той Самий, вірячи в Кого вона прийшла, відмовив їй. В цьому є урок. Той Самий, що... Вона пройшла усі ці брами скорботи, й розчарування, й усього іншого, щоб дістатися туди, через Дещо пульсуюче всередині неї, що казало їй іти; коли ж вона прибула туди до Нього, Він прямо відмовив їй. І, крім цього, Він сказав, що її раса є ніщо інше, як зграя собак. “Не годиться, щоб Я забрав хліб у дітей та годував ним вас, собак”.

82 Що якби Він назвав п’ятидесятників “собаками”? О-о, я не знаю, що сталося б. Що якби Він сказав: “Методистські собаки, баптистські собаки”? На мою думку, повернулися б й сказали пасторові, що, зрештою, він був правий — в цьому Чоловікові нічого нема. Але якщо ти за щось ухопився, і щось ухопило тебе — буде по-інакшому.

83 “Мене послано не до вас, собачий роде. Не годиться, щоб я забрав хліб дітей та дав його вам. Мене послано не до вас. Не ваше пробудження, не ваша компанія спонсорує оце, і Мене послано не до вас. І не годиться, щоб Я витрачав Свій час на вас, коли ви ніщо інше як собаки. І нащо Мені марнувати Свій час на вас?” Яким розчаруванням це було б для жінки, яка не мала віри, яка не була настроєна рішуче! О-о, якби церква тільки могла це побачити! Але вона все одно трималася.

84 Вона не була тепличною рослиною, з якою треба було панькатися, якою-небудь з оцих, які необхідно повністю

оприскувати, знаєте, та оберігати її від жуків. Міцна, здорова рослина — її не треба оприскувати. Міцна, здорова рослина — жук не дістане неї, вона повна здоров'я.

85 І міцна народжена заново віра в Бога, справжня істинна віра від Духа Святого — її ніщо не відкине. Не вийде відкинути. Вона невідступна. Вона йде до мети, яку Бог обіцяв їй. Її ніщо не відкине. Вона все одно буде йти. Так, вона не була гібридом.

86 Сьогодні, все, що у нас є — це гібрид. Ви говорите про гібридну кукурудзу, я бачу це тут на щитах. Від неї жодної користі. Вона вбиває людей. Зазирніть у *Рідерз Дайджест*, сказано: "Якщо жінки далі їстимуть її, що станеться — через двадцять років у них вже більш не буде дітей. Вони будуть нездатні народжувати дітей". Воно руйнує це, що рак захоплює. О-о, усе, все повністю з'їдено червою. Звичайно ж, це вибиває наукове, засноване на еволюції.

87 Ісус сказав, Бог сказав, при початку: "Нехай кожне насіння родить за родом своїм". Візьміть гібридну кукурудзу, та схрестіть її, та посадіть її; висадіть те саме насіння наступного року — у вас нічого не буде. Ви одержали гарніше зерно, але у вас нічого нема. Вони гібридизували все на світі.

88 Візьміть мула; і, або, візьміть віслюка та схрестіть його з кобилою, у вас вийде мул, але той мул не може дати потомство. Він найтемніша істота на землі. Я все своє життя тут їздив на них, тобі...він чекатиме до найостаннішої хвилини, щоб хвицнути тебе. Він нічого не знає. Його нічому не можна навчити.

89 Говориш з ним, він точно як багато хто з так званих Християн — вуха стирчать: "Га? Га?" Вони навіть не... Кричать, а про що кричать — вони не знають. "Дні чудес минули. Не існує нічого такого, як зцілення". Але візьми хорошого...Він не знає, звідки він з'явився. Він не знає, хто є тато й мама.

90 Але справжній чистокровний кінь знає, хто був його тато, ким була його мама, ким був його дід, прадід, пра-пра-пра, до самого кінця. Він знає, звідки він з'явився.

91 Отак і істинно народжений заново Християнин знає, звідки він з'явився. Його походження було не від Джона Уеслі, Лютера чи когось іще. Це почалося у День П'ятидесятниці, коли Сам Бог з'явився серед Свого люду. А Він є Слово проявлене. Можеш сказати йому Слово, і він скаже: "Амінь!"

92 Інший скаже: "Я не знаю про Це". Бачите того віслючка, гібрида? Бачите, він не знає, куди він направляється, він не знає, звідки він прийшов. Він у жахливому стані.

93 Ця жінка була не такою. Вона не була ніякою гібридною рослиною. Вона за щось ухопилася. За нею не треба було доглядати, та оприскувати її, та казати: "Ось, люба, будь ласка, тепер, дозволь-но мені упрохати тебе. Тобі слід піти". Ні, панове. Ніхто. Усі старалися перешкодити їй.

94 Справжній Християнин відвойовує своє місце. Йому доводиться стояти одному — він і Бог — і він відвойовує кожен дюйм землі, тож з ними не треба панькатися.

95 Ось у чому справа з сьогоднішньою п'ятидесятницькою церквою — ми одержали малят-п'ятидесятників, яких просто окропили й оприскали *оцим*, і *отим*, й *іншим*, що з цього вийшла група гібридів. Що нам треба сьогодні — генеральне прибирання, від кафедри й аж до сторожа, й почати заново, і щоб у людях вродилася істинна віра. Так.

96 Ні, вона не була гібридом, як сьогоднішній так званий урожай віруючих. Що вона зробила? Вона визнала, що Він є правий, Слово.

97 І віра завжди визнає, що Слово є праве. Амінь. Якщо твоя віра не позначає *амінь* кожне Слово Божого Слова, з твоїм переживанням щось негаразд. В Біблії сказано: "Він є той самий вчора, сьогодні та навіки". Якщо вона не каже на це *амінь*, тоді там щось негаразд. Ісус сказав: "Справи, що Я їх чиню, ви чинитимете також". Якщо вона не каже на це *амінь*, тоді там щось негаразд. Якщо вона не позначає *амінь* кожне Слово Божої обітниці — там щось негаразд.

98 Вона визнала, що Він правий. Вона визнала, що вона всього лише собака. Але вона шукала крихт.

99 Ми не такі. О-о, ні. Нам треба, щоб нас посадили у крісло, і — "якщо у перший вечір мені не послужать, наступного вечора я не прийду".

100 Тепер, бачите, о-о, як вона відрізнялася. Відштовхували, і відпихали, випихали, виставляли на вулицю, що б там не було — вона була настроєна рішуче. Вона була невідступною, наполегливою. Щось всередині неї говорило їй, що вона одержить це, незалежно від того, як довго їй треба буде чекати, через що їй доведеться пройти. Вона все одно це здобуде. Вона шукала крихт. Їй не треба було повного обіду. Вона сказала: "Собаки їдять крихти під столом у хазяїв".

101 Ось як треба це робити. Не займай чільне місце; займи місце ззаду. Не роби. . .Просто будь маленькою людиною. Дорога вгору веде униз, завжди. "Хто упокорюється — буде піднесений. Хто підносить самого себе — буде понижений". Дорога вгору веде униз, завжди.

102 Пам'ятайте, вона не бачила чуда. Вона була поганницею, але в неї була віра.

103 Вона в чомусь була подібна блудниці Рахав. Вона сказала вивідувачам. . .Вона не говорила: "Зачекайте-но, поки я побачу, як Ісус Навин причісує своє волосся. Що, як виглядають усі ваші генерали? Чи якого роду мечі вони використовують? Які в них знаряддя? Як ведеться війна?" Вона сказала: "Я чула, що з вами Бог. Цього для мене цілком достатньо. Я хочу милості". Вона повірила.

"Віра приходить через слухання, і слухання Слова Божого".

104 Дивіться: "За ці слова, за ці слова", — сказав Ісус, бо вона була невідступною, й прийшла.

105 Тепер, спочатку, вона назвала Його: "Син Давидів". Тепер, якщо. . .Вона, як поганниця, не мала на Нього жодних прав як на Сина Давидова. Та коли вона сказала: "Господь", — Він був її Господом, але не Сином Давидовим, для цього.

106 В неї був правильний підхід до Божого дару. І це єдиний спосіб одержати що-небудь — прийти через правильний підхід. Вона була першою поганницею, на якій звершилося чудо. Віра визнає, що Слово є праве, вона покірлива й шаноблива. І те саме сьогодні — бажати прийняти будь-яку роль, де завгодно — "тільки б мені дістатися туди".

107 Ви помічали: Марта, в Присутності Ісуса, наполягала? Марта, коли вона вийшла, — хоч у неї був брат, який любив Його, хоч вона відкрила свій дім, і залишила церкву, і таке інше, а Лазар і Він були друзями; і Лазар був мертвий, у гробі, і знаходився там чотири дні, вже розкладався. Ніс ввалився, м'ясо відпадало від його кісток. Він був мертвий.

108 Я розмовляв з однією жінкою, яка належить до іншої віри, яка не вірить, що Він був не більше ніж просто пророком чи якоюсь хорошою людиною.

109 Я погоджуся, що Він був пророком. Але Він був більший за пророка, Він був Богом пророків. Він був усім тим, ким були пророки, — було в Ньому, — плюс Богом, і все це разом складало Його.

110 Ми йшли, одного вечора, вона сказала: "Якщо я доведу вам, містере Брангаме!" Сказала: "Я знайшла у вашому Посланні тільки одну похибку".

Я сказав: "Я сподіваюся, що Господь знаходить, знайде у мені тільки одну похибку".

111 Сказала: "Ви надто багато хвалитеся Ісусом". Сказала: "Ви—ви робите Його Богом".

112 Я сказав: "Він був Богом. Якщо Він не був Богом, Він був найбільшим у світі облудником".

Вона сказала: "Ви робите Його Божественним".

Я сказав: “Він був Божественним”.

“О-о, — сказала, — Він був—Він був хороша людина”.

113 Я сказав: “Він був більше, ніж хороша людина. Він був Богом. Він був Божественним”.

Сказала: “Я доведу вам вашою ж Біблією, що Він не був Божественним”.

Я сказав: “Як ви зможете це зробити?”

114 Вона сказала: “У Святого Івана, 11-й розділ, коли Ісус пішов до гробу воскресити Лазаря, в Біблії сказано: ‘Він плакав’”.

І я сказав: “Це і є ваше місце Писання?” Я сказав . . .

“Так”.

Я сказав: “Вам не вдалося . . . ”

Сказала: “Як же Він міг плакати й бути Божественним?”

115 Я сказав: “Він був і людиною, і Богом. Звичайно ж, той, що плакав — то була людина. Я погоджуся, що то плакала людина. Та коли Він став біля гробу, випростав Своє крихке тіло й сказав: ‘Лазарю, виходь’, — і чоловік, який чотири дні був мертвий, піднявся на ноги й ожив — то було більше, ніж людина”. Так, панове.

116 Тління знало свого володаря. Душа знала свого Творця. І він десь перебував чотири дні; ви, як і я, не знаємо. Та, як би там не було, коли Він проговорив, той вийшов. Амінь. То було більше, ніж людина.

117 Він був людиною, коли Він того вечора зійшов з гори, після того, як Він прийшов, був голодний; зійшов, дивився на дерева, щоб знайти чогось поїсти, дивився на дерево, коли Він прокляв дерево, яке не мало плоду. Він був людиною, коли Він був голодним. Та коли Він узяв п’ять хлібин та дві риби і нагодував п’ять тисяч, назбирали сім повних кошів залишених куснів — то було більше, ніж людина. Ось так.

118 Він був людиною, коли Він лежав там на воді у той вечір, на кормі корабля. Сила вийшла з Нього — цілий день проповідував та уздоровляв хворих; сила виходила з Нього, від людей — розпізнавав думки у їхньому серці. І десять тисяч морських бісів поклялися, що вони тієї ночі потоплять Його. Той старий кораблик кидало вгору-вниз, як корок від пляшки. Диявол сказав: “Тепер Він мені попався”. І здавалося, немовби всьому кінець. Та щойно Він прокинувся, підійшов і поставив Свою ногу на гітов човна, та підняв очі й сказав: “Тихо, втихомирся”, — і вітри й хвилі скорилися Йому — то було більше, ніж людина. То був Бог.

119 Він був людиною, коли Він на хресті благав про милість, правда. Коли Він прохав пити, і Йому дали оцет

— то була людина. Коли Він помер, — стікав кров'ю, волав — розіп'ятий, прибитий цвяхами до хреста, — Він був людиною. Але вранці на Великдень, коли Він зірвав печатки гробниці, і воскрес, і сказав: "Я є Той, Хто був мертвий, і живий на вічні віки", — то було більше, ніж людина. То був Бог у людині, Його Син.

120 Недивно, що Марта, з цим розумінням, вона у Присутності Ісуса була наполегливою. Сказала: "Якби Ти був тут, мій брат не помер би. Та навіть і тепер, чого б Ти не попрохав у Бога, Бог дасть це Тобі".

121 О-о, якби ми сьогодні ввечері узяли ті слова собі до серця! "Я знаю, що я сиджу в інвалідній колясці. Я знаю, що в мене рак, хвороба серця, що б то не було. Я знаю, що лікар каже, що моя остання година близько. Та навіть і тепер, Господи!" Що ти попрохаєш у Бога, Він зробить це. І Він сидить по правицю Його Величності, щоб здійснювати заступництво на основі нашого визнання. Просто будь таким невідступним, як Марта.

122 Видавалося, немовби Він відмовив їй. Послали за Ним, а Він не пішов. Послали знову, а Він не пішов. Врешті-решт, після того, як його поховали, чотири дні, ось Він з'являється. Але вона все одно була невідступна. Вона за щось ухопилася. Вона бачила Його справи, й вона знала, що то є Бог. Вона знала, що це є так. Вона була невідступна. Вона отримала те, про що вона попрохала.

123 Жінка-шунамітянка, в присутності Іллі, була невідступною. О-о, дитинка померла, й лежала на його ліжку. А Ілля спробував був узяти помазану палицю й відправити, через Ґехазі, покласти на дитину. Але її віра була не у палицю, вона була в пророка. Вона знала, що в тому пророкові був Бог, вона бо бачила, що сказані ним слова справджувалися. Він був підтвердженим пророком, і вона знала, що те, що він сказав, прийшло від Бога. І вона сказала: "Як жива твоя душа, я не залишу тебе, поки не дізнаюся, чому". І вона зосталася з ним. Вона була невідступною, поки вона не одержала те, про що вона попрохала.

124 Це нагадує мені, тут нещодавно, одну жіночку, яка приїжджала з Каліфорнії, коли я ще жив у Джефферсонвіллі. Це було десь років три чи чотири тому. В неї була пухлина, і одна тільки та пухлина важила п'ятдесят фунтів. Їм довелося занести її до приміщення, посадили її ззаду. Вони. . .Вона знала, що я у той вечір повинен був бути там. Вона думала, що я буду молитися за хворих. Але я просто прийшов поговорити з зібранням, може, приблизно

таким, як у нас тут сьогодні ввечері. Після того, як скінчив говорити . . . Хтось з них сказав їй: "Він сьогодні не молиться за хворих".

125 Але вона хотіла, щоб за неї помолилися, вона сказала в своєму серці, і повірила. Вона перед цим бувала на зібраннях, й сказала: "Я вірю: якщо Брат Брангам за мене помолиться — я зцілюся". І того вечора двоє чи троє дияконів носили її, і вийшли збоку буд- . . . будівлі, пройшли назад, поклали її під дверима.

126 А я виходив з Біллі Полем через чорний хід. Вона схопила мене за холошу штанів, ось *так*. Вона сказала: "Брате Брангаме, — сказала вона, — я завжди вірила, що якщо ви попрохаєте Бога — Бог мене зцілить".

127 Я поклав на неї свою руку, я сказав: "Тоді, сестро, нехай тобі буде за твоєю вірою".

128 За декілька місяців після цього я зустрів її там на одному зібранні. В неї була цілком нормальна талія. П'ятидесятифунтова пухлина щезла. Вона сказала: "Я можу запросити сюди до вбиральні будь-яку жінку, і нехай вона знайде, чи є на мені десь який-небудь рубець. *Ось* моє фото, якою я була".

129 Що то було? Чи молився ти за хворих, чи ні — вона була невідступною. Вона приїхала з Каліфорнії, щоб уздоровитися, і вона не збиралася вертатися назад якось інакше, крім як зціленою. Вона була невідступна.

130 Пам'ятаю, як мене покликали до ліжка вмираючого від дифтерії хлопця, тут декілька років тому. І мене не пускали туди, бо в мене були діти. Лікар сказав: "Вам не можна туди заходити — ви одружена людина".

131 Я знав, що він католик, і я сказав: "Якби—якби хлопець був католиком, ви дозволили б увійти священикові?"

Він сказав: "Так, але ж він—він неодружений".

Я сказав: "Він відвідує дітей, і таке інше".

Сказав: "Не в цьому справа, містере Брангаме".

132 Я сказав: "Ви дозволили б священикові увійти та виконати над ним останні обряди. Це і є останні обряди. Хлопчина помирає. Дозвольте мені увійти до нього".

133 Що ж, врешті-решт я умовив його. І він одяг мене як ку-клукс-кланівця чи когось такого — закутав повністю.

134 І там були старенькі мати й батько. Я залишив зібрання, і старенькі мати й батько сказали: "Якщо ви приїдете помолитеся — моя дитина виживе". Хлопцеві було десь сімнадцять-вісімнадцять років. Там була кардіограма, якась машина. Він два чи три дні не приходив до тями, і він нічого

не розумів. Мати й батько зустріли мене, коли я прийшов. Я схилив коліна й помолився простою коротенькою молитвою віри.

Я сказав: "Добродію, ви вірите Богові?"

135 Він сказав: "Всім своїм серцем; єдине, що я хочу, щоб ви зробили — попрохайте Бога. Бог дасть це".

136 Я сказав: "Дякую вам брате, за вашу довіру. Нехай я ніколи не зраджу її".

137 Я поклав руки на малого й помолився: "Господи Ісусе, нехай віра цього батька й матері поєднається з моєю і прийде сьогодні перед Твій престол. Нехай цей хлопець виживе й не помре, бо ми віримо. В Ім'я Ісуса".

138 Підвівся. А батько простягнув руку над невеличкими залізними легенями й схопив матір за руку, — те, через що він дихав там, — і сказав: "Мамо, хіба це не чудово? Хіба це не чудово? О-о, це так чудово!"

139 І та медсестра, що стояла там, вона була приголомшена. Той кашкетик мало не впав у неї з голови. Вона озирнулася, і вона сказала: "Добродію, я не розумію. Як ви можете отак поводитися, — ви й ваша дружина, — а ваш син помирає?"

Він сказав: "Хороша моя, син мій не помирає".

140 "Ну, — промовила, — лікар сказав, що він помирає". Сказала: "Це, — що то була за машина, сказала, — коли серце отак слабіє, з цією гарячкою — історії невідомі випадки, щоб видужували з такого".

141 Я ніколи не забуду віру того старого патріарха. Він, здається, належав до руху А. Б. Сімпсона. Підійшов і поклав свої руки на плечі, — йому було років шістдесят, — поклав свої руки на плечі цій дівчині, поглянув їй в обличчя. Він сказав: "Хороша моя, ви дивитеся на ту машину. Ви не знаєте нічого іншого. Але я дивлюся на обітницю, що Бог сказав, що Він зробить це".

142 Залежить від того, на що ти дивишся. Брате, вони там обнімали один одного й раділи. І він одружився, і зараз місіонер у Африці, з двома дітьми. Чому? Бо у найтемнішу годину батько й мати змогли протриматися. Невідступні! Так, панове, невідступні! Майте віру в Бога!

143 Маленький Міхей, у присутності усіх тих чотирьохсот натренованих пророків, був невідступний, коли він отримав видіння від Бога. Хоч вони. . . Він суперечив. Його зустріли й сказали йому: "Ось, ви відновимо тебе у асоціації, якщо ти просто скажеш те саме, — ти, — що кажуть вони".

144 Він сказав: “Як живий Господь, я говоритиму тільки те, що Він каже мені сказати”. І його видіння було перевірене Словом Божим, і він проголосив своє пророцтво, незважаючи ні на що.

145 Вони сказали: “Ми кинемо його у темницю, й будемо годувати його скупо, хлібом та водою”. “А коли вони повернуться”, — він сказав, що він з ним розбереться — Ахав сказав.

146 Він сказав: “Якщо ти взагалі вернешся — Бог не говорив до мене”. Він був невідступний. Він знав, де він стояв.

147 Сліпець, зцілений Ісусом, не міг сперечатися з їхнім богослов’ям. Вони сказали: “Хто відкрив тобі очі?”

Він сказав: “Чоловік, якого звуть Ісус Назарянин”.

148 Сказали: “Цей Чоловік — грішник. Ми не знаємо, звідки Він з’явився”.

149 Тепер, він дав їм непогану відповідь. Він сказав: “Ви релігійні лідери цього дня. І цей Чоловік дав мені зір, і, при цьому, ви не знаєте, звідки Він з’явився”. В нього було своє дуже непогане богослов’я. Він не зміг би з ними сперечатися. Але він знав одне: він бачив. І він не соромився. Його батько й мати соромилися сказати що-небудь про це, але не він. Він побачив це. Він відчув це. В нього були результати цього. Щось сказало йому, і він був невідступним.

150 Пилип, як тільки він побачив, — урок минулого вечора, — що, коли з’явився у Присутності Ісуса Христа, коли він побачив Симонового . . . тобто, Андрієвого брата. Пил- . . .

151 Петро з’явився у Присутності, — котрий тоді був Симоном, — прийшов у Присутність Ісуса. Симона, коли він був дитиною, вчили, що Месія буде пророком. Коли Він прийшов у Його Присутність, і Він сказав йому: “Тебе звати Симон, і ти — син Йони”. Він був невідступний. Він у той момент був готовий. Став головою церкви.

152 Коли Пилип побачив Це, він знав іще одного добропорядного читача Біблії, який знав Правду. Він був невідступний. Він пішов за гору й знайшов його.

153 І коли прийшов Натанаїл — знана людина, дійсно справжній єврей, муж, єврей твердих переконань, дуже приємна людина, цільна, хороша натура, він був видатною людиною. Але у присутності свого священика й присутності кожного з них, коли Ісус поглянув на нього й сказав: “Ось ізраїльтянин, що в ньому нема лукавства”, — він сказав: “Раббі, як Ти дізнався про мене? Я ніколи раніше не бачив Тебе. Як Ти дізнався, хто я такий?”

154 Він сказав: “Перед тим, як Пилип озвався до тебе, — коли ти був під деревом, — Я бачив тебе”.

155 Він пав Йому до ніг й сказав: "Ти Христос, Син живого Бога. Ти Цар Ізраїлів". Чому? Він був невідступний, незалежно від того, що думав хтось іще. Він зустрів ту Річ, про яку він читав. Він знайшов те, що він очікував знайти в Ісусі.

156 Одна жіночка-проститутка прийшла до криниці, одного дня, набрати води. Там сидить Ісус — звичайний Чоловік, вдягнений у звичайну одіж, — їв звичайну їжу, говорив звичайною мовою, просто звичайною вуличною мовою, подібно як говорив будь-хто інший. І вона заговорила до Нього; Він заговорив до неї. Він дізнався, в чому була її провина, і Він сказав: "Піди візьми свого чоловіка й приходьте сюди".

Вона сказала: "В мене нема чоловіка".

157 Сказав: "Ти добре сказала. В тебе було п'ять, і той, з яким ти нині живеш — не твій". Швидко те призначене насіння в її серці діткнулося Життя!

158 Коли Це торкнулося фарисеїв, Воно просто обернуло усе на чорноту. Вони сказали: "Цей чоловік Вельзевул. Він ворожбит".

159 Але вона знала, що Слово є "гостріше, діяльніше за меча обосічного, і Розпізнавач думок серця".

160 Вона сказала: "Пане, я бачу, що Ти Пророк. В нас чотириста років не було жодного. Я бачу, що Ти Пророк. Але ми знаємо, що коли прийде Месія, Він розповідатиме нам оці речі".

161 Він сказав: "Я, який говорю з тобою, це Він". Безумовно, Той, Хто вчинив чудо, не збреше. Він був Пророком. Вона . . . Він сказав: "Я той Месія. Я, який говорю з тобою, є Той. Я — це Він".

162 Тепер, спробувати зупинити її? Якщо хтось бував на Сході, ви знаєте, людина на вулиці не стане слухати проститутку. В неї взагалі нема права голосу. Але спробувати зупинити її, — подібну палаючому будинкові у вітряний день, — вам би не вдалося це зробити. Вона вийшла просто на вулицю, кричала: "Підіть, побачте Чоловіка, Який розповів мені ті речі, які я робила. Хіба це не є сам Месія? Він зараз сидить там біля криниці. Це сам Месія. Ми очікували приходу того Мужа, і ось Він сидить. Він розповів мені ці речі". В Біблії сказано, що люди повірили за свідоцтвом жінки.

163 Я міг би сказати, на завершення. Бачу, тут сидять іспанці, я міг би сказати оце ось. Я нещодавно був у старому Мехіко, там на—на арені, якогось роду споруді. Ми не змогли попасти на арену для бою биків, тобто, на велику арену, але ми дістали там одне місце, де зібралося

декілька тисяч людей. Брат Еспіноза, — думаю, ви всі знаєте його, — брат з Асамблеї Бога, з Каліфорнії. Він був моїм перекладачем.

164 За вечір перед цим по платформі пройшов один сліпий старий, який взагалі не бачив. Я поглянув на нього. На мені були хороші черевики й хороший одяг. Бідолашний старий — обірваний, штани геть розірвані, його старий капелюх був зашитий, здавалося, мотуззям. І він був сліпий; біла борода звисала вниз. Його старечі, здоровезні ноги, і, мабуть, багато років не знали взуття. Ввесь у пилюці. Абсолютно сліпий. Я поглянув на нього. Я подумав: "Мій тато, будь він живий, був би приблизно такого ж віку".

165 Я пройшов до нього. Я сказав: "Здрастуйте, як у вас справи?" Брат Еспіноза переклав.

166 Я приставив свою ногу до його, щоб побачити. На платформі, десь у чотири чи п'ять разів ширшу за цю, була невеличка ширма. Я подумав: "Якщо мої черевики підійдуть йому, я віддам йому свої черевики". О-о, ноги в нього були набагато більші за мої. Я приставив свої плечі до його, так немовби я збирався покласти свої руки йому на плечі — його плечі були ширшими за мої. Я побачив тоді, що не зможу віддати йому свого піджака. Я подумав: "Боже, що я можу зробити? Бідолашний старий, мабуть, жодного разу в своєму житті не поїв по-нормальному". І ось він, харчувався там десь старими викинутими маїсовими книшами; та, все ж, зобов'язаний витратити свої копійки на те, щоб купити сальну свічку, запалити її на золотому вівтарі у мільйон доларів, за свої гріхи — жити у таких-от забобонах і темряві! Я подумав: "Що за часи! Як доля може бути такою злою?"

167 Я поклав свою руку йому на плече й вигукнув: "О Боже, змилуйся над ним!"

168 Він закричав: "Gloria a Dios!" І десь у той момент і я озирнувся — він бачив не гірше за мене, ходив по платформі.

169 А наступного вечора, коли ми приїхали, там була гора старого одягу, й хустин, й капелюхів, висотою у три або чотири фути, *отака*, на всю ширину. Як вони дізнаються, що кому належить? Думаєте, їх турбувало? Вони прийшли до церкви того ранку о восьмій чи дев'ятій годині, ніде було присісти; прямо там, і лив дощ, і просто тулилися один до одного. Жінки, і їхні коси звисали, і тримали дітей, і таке інше. Дощ лив; прийшли о дев'ятій годині, а я повинен був з'явитися там десь не раніше восьмої тридцяти чи дев'ятої того вечора. Вони хотіли бути певними, що вони попадуть туди. Стояли просто там, чекали, поки я не прийшов.

170 Мене спускали по мотузяній драбині, на задню частину арени, де я зайшов ось *так*, вийшов до платформи. Біллі Поль . . . І один чоловік, якого я називаю *Маньяна*, що означає "завтра" — він завжди запізнювався, щоб приїхати забрати мене. І тому я сказав: "Приїдеш завтра, сьогодні вже нічого не вийде". Отож, він привіз мене туди, і він спустив мене, і я зайшов на платформу.

171 Брат Джек Моор, — багато хто з вас знає його, — зовсім поруч тут у Шрівпорті, він був зі мною; і Брат Еспіноза, і декілька братів. Потім, коли ми стояли на платформі, прийшов Біллі. Я чув там гучний хрип, десь далеко — там сиділи тисячі тисяч.

172 Біллі сказав: "Тату, треба буде щось зробити. Тут жіночка-іспанка, — сказав, — у неї на руках мертве немовля". Сказав: "Кажуть, що те немовля померло сьогодні рано вранці. І—і Маньяна роздав ті молитовні картки, і, — сказав, — і в нього нема молитовної картки, і в мене нема ні одної". Сказав: "І вона має твердий намір принести те немовля у молитовну чергу". Сказав: "У нас там близько чотирьох сотень, за яких будуть молитися".

173 Я сказав: "Ну що ж, — сказав я, — просто притримай її там. Бо якщо вона прорветься вперед, від цього кожен стане робити те саме". І я сказав: "Нам не можна цього допустити. Просто скажи їй, що вона попаде до черги, може, завтра. Ми завтра ще будемо тут, щоб дати їй молитовну картку".

174 Він сказав: "Сходи туди й спробуй це". Сказав: "В мене там триста розпорядників, які не можуть навіть втримати її, й, — сказав, — вона важить не більше дев'яноста фунтів". І сказав: "Її неможливо втримати". Сказав: "Вона полізе під ногами, буде стрибати по головам чи як завгодно, з цим мертвим немовлям".

175 І я сказав: "Брате Джеку, — сказав я, — вона не знає мене. Вона не відрізнить мене від тебе. Піди туди й помолися за дитину, і отак це влаштується". І я сказав: "Дитина мертва?"

Сказав: "Так". Я сказав . . .

176 Я говорив про те, що віра є сутність, сутність речей, на які сподіваються. І я говорив. І почав говорити Брат Еспіноза, як говорив я. Брат Джек пішов, щоб помолитися за дитину. І коли я став дивитися, я поглянув сюди перед собою, і там було немовля-мексиканець, беззубе, воно було таке маленьке. Воно посміхалося, дивлячися на мене — видіння.

177 Я сказав: "Підожди-но хвилину, Брате Джеку. Принесіть сюди дитину". І ось вони прочистили дорогу.

178 Ось підходить жіночка, з молитовними вервицями у руках, і падає на підлогу, волає: "Падре!"

179 І я—я підняв її. Я сказав: "Не треба". В неї була білоблакитна смугаста ковдра; маленьке застигле немовля, приблизно *отакої* довжини, лежало в неї на руках.

Я сказав: "Спитайте її, коли воно померло".

180 Сказала: "Воно померло вранці в кабінеті у лікаря приблизно о дев'ятій годині". А це було десь дев'ята тридцять чи десята година вечора. І з неї просто текло, стояла; її коси звисали. Вродлива жіночка, і, їй, напевно, її перша дитина. На вигляд їй було двадцять п'ять років чи десь так.

181 І я сказав: "Брате Еспіноза, не перекладай цю молитву, бо я тільки-но бачив видіння про маленьке мертве не-. . . тобто, маленьке немовля, яке усміхалося до мене там". Я сказав: "Можливо, це та дитина".

182 І я поклав свої руки на невеличку ковдру, і я сказав: "Любий Небесний Отче, я не знаю, що означало видіння, але я бачив немовлятко. Якщо те немовля, — Ти готовий повернути його до життя, — я вимагаю його життя, в Ім'я Ісуса Христа". Воно скрикнуло, і туснуло ту ковдру, і зайшлося ось *так* плачем. І я. . .

183 Нещодавно це надрукували у бізнесменському *Голосі*. Я сказав: "Брате Еспіноза, не кажи про це нічого зараз. Відправ людину з тим немовлям і тією жінкою, й підіть до лікаря, й отримайте письмове свідоцтво, перш ніж оголосиш про це, — сказав я, — бо це повинно бути правдивим. Ми не знаємо". Отож, отож, вони послали людину.

184 І лікар підписав свідоцтво: "Дитина померла від двубічного запалення легенів", — того ранку у його. . .о дев'ятій годині у нього в кабінеті. "Дихання не було. Її серце зупинилося, померла й застигла".

185 І ця жінка опинилася там. Чому? Бо вона була невідступною. Її ніщо не могло зупинити. Вона була невідступною. Вона була наполеглива, хоч її священик і виставить її з церкви (точно виставить), не має значення, що станеться. Сталося так, що за декілька вечорів до цього вона дивилася крізь огорожу, й вона побачила, що той сліпий старий прозрів. "Якщо Бог міг дати зір сліпцеві, Він може воскресити мертвого!" І в неї була потреба. Вона, як та жінка-сирофінікіянка, була невідступною. Вона отримала за своїм бажанням, бо вона була невідступною.

186 Брате й сестро, ми у Присутності Ісуса Христа. Він сказав: "Де двоє чи троє зібрані в Моє Ім'я, там і Я поміж ними. Коли вони погодяться про щось і будуть прохати — одержать". Будьмо ж зараз невідступними в Присутності Бога, коли ми схилимо свої голови.

187 Наш ласкавий Небесний Отче, ми говоримо вже десь тридцять з чимось хвилин чи більше, заради Твого Царства. [Порожнє місце на плівці.—Ред.] Бог дав обітницю. Бог зобов'язаний перед Своєю обітницею. Дай же нам, Господи, пам'ятати й бути як ота жіночка — невідступними. Якщо Ісус тут серед нас, тоді дай нам триматися за Нього, поки ми не досягнемо того, заради чого ми прийшли.

188 Якщо тут сьогодні ввечері є ті, хто неспасений — нехай вони продовжують триматися, поки спасаюча Божа благодать не прийме їх.

189 Якщо вони тут без хрищення Святим Духом — нехай вони будуть як ота жіночка, не дозволять, щоб час чи щось інше стало на дорозі. Вони триматимуться й будуть наполегливими, поки Святий Дух не наповнить їхнє життя Божою благодаттю.

190 Якщо вони хворі — нехай вони не розслабляються. Нехай вони тримаються, подібно Якову, яким він був наполегливим. Він продовжував триматися й сказав: "Не відпущу Тебе, поки Ти не благословиш мене". Те благословіння означало життя для нього, і те саме воно означає й для нас сьогодні. І зцілення означає для нас життя, Господи.

191 Ми молимо, щоб з'явилася Твоя Присутність, що ми будемо здатні ухопитися за Тебе, і Ти ухопиш нас, як Ти ухопив Якова, того звитяжного князя; що Ти переміниш наше ім'я з записаних тут у церковній книзі на землі на записаних у Агнцевій Книзі Життя у Небесах. Наполегливі, будемо триматися далі, доки Бог не підтвердить Свою обітницю в нас! Ми прохаємо це в Його Ім'я.

192 Господи, ми знаємо, що одне Слово від Тебе значитиме більше, ніж мільйони, які міг би сказати хтось інший. Прийди, Господи, й підтверди це, що я говорив Правду. Ти є той самий вчора, сьогодні й навіки. Ти є Слово. Ти був Словом, яке перебувало у Ної. Ти є Слово, яке було у Мойсеї. Ти був Словом, яке перебувало у Іллі. Ти був Словом, яке перебувало у Давиді. Ти є Слово, яке стало тілом та перебуває сьогодні ввечері поміж нами. Ти знаходишся тут, щоб підтверджувати кожну обітницю, яку Ти дав на цю годину. "Як було за днів Содому", — всі ці дані Тобою обітниці — Ти перебуваєш тут, щоб підтверджувати Це. Даруй це сьогодні ввечері, Отче. Ми будемо чекати побачити Тебе тут.

193 І тоді нехай церква дотягнеться вірою, й учепиться, й скаже: "Я наполегливий, Господи. Я залишатимуся тут — як отой неправедний суддя, за якого учепилася вдова". І якщо той неправедний суддя, щоб позбутися жінки, дав їй за її бажанням, наскільки ж більше Небесний Отець дасть тим,

що, як Він очікує, триматимуться сьогодні за Нього? Даруй це, в Ім'я Ісуса, ми молимо. Амінь. Нехай благословиться Господь!

194 Я хочу побачити. . .Біллі, ти роздавав картки? [Хтось відповідає.—Ред.] Дві сотні? Які ти роздав сьогодні, Н? Звідки ми розпочинали минулого вечора, з першої, чи не так? ["Так".] Сьогодні ввечері давайте почнемо звідкись іще. Молитовна картка на сьогоднішній вечір — Н.

195 В кого є молитовні картки — тримайте їх. Розумієте, ми збираємося помолитися за кожного. Просто тримайте, тримайте ту молитовну картку. Дати людині молитовну картку — вона у той момент на шістдесят відсотків зцілилася. Розумієте? Вона знає, що вона попаде до черги, тож просто, вона за це просто триматиметься. Це є причина, навіщо ми роздаємо їх.

196 Давайте-но почнемо з, поглянемо, з. . .нехай сьогодні ввечері буде з вісімдесяти, почнемо з вісімдесяти, дев'яносто, сто. В кого молитовна картка Н, Н, як Небеса? Н, вісімдесят, підніміть свою руку. Подивимося, чи я. . . Може, я помилився. Тоді почнемо звідкись іще. Добродію? Я не побачив її. [Хтось каже: "Далеко ззаду".—Ред.] Ох, ззаду. Добре, проходьте сюди, добродію. Н, вісімдесят.

197 Н, вісімдесят один, в кого вісімдесят один? Підніміть свою руку. Вісімдесят один, отут. Проходьте, леді.

198 Вісімдесят два, в кого вісімдесят два, ви піднімете свою руку? Отам, вісімдесят два? Добре, вісімдесят два, в кого молитовна картка Н, вісімдесят два? Ось вісімдесят, вісімдесят один; нам треба Н, вісімдесят два. Як це говориться іспанською? Може, хто-небудь, що іспанською. Добре, добре, вісімдесят два.

199 Вісімдесят три. Н, вісімдесят три, в кого молитовна картка Н, вісімдесят три? Погляньте на свою молитовну картку. Погляньте на молитовну картку свого сусіда, може, вони глухі й не чують. Н, вісімдесят три, вісімдесят три?

200 Не беріть ті картки, якщо не збираєтеся їх використовувати. Розумієте? Берете їх — використовуйте їх. Розумієте? Не передавайте їх комусь іще. Зберігайте їх у себе. Вас не пустять до молитовної черги, розумієте. Тож візьміть свою картку, прийдіть, прослухайте настанови перед зібранням. Візьміть собі молитовну картку й тоді залишайтеся на своєму місці, розумієте.

201 Н, вісімдесят три, де вона? Вісімдесят чотири? Леді отут. Вісімдесят п'ять, вісімдесят шість. Правильно, відгукуйтеся швидко. Вісімдесят шість, вісімдесят сім, вісімдесят вісім, вісімдесят дев'ять. Дев'яносто, дев'яносто один, дев'яносто два, дев'яносто три, дев'яносто чотири, дев'яносто п'ять,

дев'яносто шість, дев'яносто сім, дев'яносто вісім, дев'яносто дев'ять, сто. Перелічи їх, Брате Ґранте, будь ласка, й побач, чи всі стали до молитовної черги.

202 Так ось, я збираюся зараз попрохати кожного присутнього тут. За десять, п'ятнадцять хвилин ми скінчимо. Я збираюся попрохати кожного присутнього тут, кого не викликали, залишатися на своєму місці. Будьте по-справжньому шанобливі, тихі. Будьте зараз невідступні.

203 Дозвольте дати вам іще одну невеличку історію. Одного разу, була одна жінка. Ісус . . . слава про Нього рознеслася там по Гадарі, й прийшла одна жіночка; тобто, не у Гадарі, то була інша країна. І вона прочула про Нього. В неї була кровотеча. Вона прийшла на зібрання, де був Ісус, на березі моря, але їй не вдавалося дістатися до Нього. І ось, вона сказала у своєму серці, — тепер, послухайте, — у своєму серці, що "якщо я зможу торкнутися Його одежі — я уздоровлюся". Пам'ятаєте цю історію? Так ось, вона тихенько прослизнула й торкнулася Його одежі.

204 Тепер, що сталося? Ісус повернувся й сказав: "Хто торкнувся Мене?"

205 О-о, Петро дорікнув Йому. Просто поміркуйте зараз над цим, поки вони перевіряють, чи усі там. Петро дорікнув Йому. Він сказав: "Господи!" Щось подібне цьому: "Та люди ж подумають, чи все у Тебе гаразд з Твоїм розумом".

206 Кожен же: "Привіт, Раббі! Привіт, Пророк! Це молодий Пророк з Назарету? Це і є той Пророк Галілеянин? Привіт!"

207 "Женіть такого Чоловіка геть", — сказали священики та усі інші. "Відійдіть від Нього, усі".

208 Але він, вона трималася далі, так само. Вона сказала: "Якби я тільки могла торкнутися Його одежі!" Вона доторкнулася.

209 Тоді Петро сказав: "Ну, з-за Твоїх дій люди подумають, що Ти не при Своєму розумі".

210 Він сказав: "Але Я відчув, що Я ослабів". Хто з вас знає це? З Нього вийшла *чеснота*, що означає "сила".

211 І Він обдивлявся зібрання, поки Він не знайшов ту жінку. І коли Він знайшов ту леді, що Він їй сказав? Він сказав: "Віра твоя спасла тебе". Сказав їй про її кровотечу, від якої вона була спасена. Правильно? [Громада каже: "Амінь".—Ред.]

212 Тепер, хто з вас вірить, що Він є той самий вчора, сьогодні й навіки — підніміть свою руку. Кому з вас відомо, що це є Правда? Це говориться у Євреям 3: "Просто зараз

Він є Первосвященик, якого можна торкнутися відчуттям наших слабостей". Кому з вас це відомо? [Громада каже: "Амінь".—Ред.]

213 Що ж, якщо Він є вчора, сьогодні й навіки той самий. . . Єдине тільки, Він не такий самий у фізичному вигляді; коли Він повернеться отаким, час скінчиться, Він забере з Собою Церкву.

214 Але Він тут у вигляді Духа Святого, щоб увійти в мене й у тебе і здійснювати ті самі Свої справи. Він сказав, у Івана 14:12: "Хто вірить у Мене, справи, що Я їх чиню, він чинитиме також". Правильно? [Громада каже: "Амінь".—Ред.]

215 І якщо Слово перебуває у нас, і ми кажемо Правду, і це є обіцяне Ним Слово на сьогодні, то хіба не є Слово Боже "гостріше за меча обосічного, й Розпізнавач думок і намірів серця"? Чи говориться це у Біблії? [Громада каже: "Амінь".—Ред.] Хіба не могли усі пророки розрізняти думки в—в розумі людей? Правильно? ["Амінь".] Чому? То було Слово, яке перебувало у них, Боже Слово на той день. Розумієте? Ось як вони підтверджувалися. То були їхні рекомендаційні листи. Жоден з них не належав до організації, ніхто, ніколи. Їхніми рекомендаційними листами було їхнє служіння.

216 Бог сказав: "Якщо поміж вами буде хто духовний чи пророк, і те, що він каже, збувається, тоді слухайте його, бо Я з ним. Але якщо воно не збувається, що ж, не слухайте його". І це має бути не просто один раз, це повинно тривати постійно, увесь час; від пророків.

217 Існує дар пророцтва, який є у церкві, котрий мусить ставитися на іспит перевіряючими, перш ніж це можна буде розповісти церкві, певно ж. "Нехай це буде пред'явлено перед двома чи трьома суддями, й потім це розповідається їй".

218 Але пророк народжується пророком — передбачений, призначений. "Єремія, — сказав Бог, — перш ніж ти навіть сформувався в утробі своєї матері, Я поставив тебе пророком над народом". Іван Христитель, за сімсот дванадцять років до його народження, "він був голосом волаючого в пустелі: 'Готуйте дорогу для Господа'". Бачите? Певно ж.

219 Зверніть увагу, тепер, коли Ісус був тут на землі, Він приніс жертву задля зцілення й задля спасіння. Ми віримо цьому? [Громада каже: "Амінь".—Ред.] Ісус не міг би прийти сьогодні ввечері й спасти тебе; Він вже зробив це. Питання гріха було владнано. Він є Агнець Божий, який забере, забрав гріхи цього світу. "Він *був* ранений за наші переступи. Його ранами нас *було* уздоровлено". Це минулий

час. Не має значення, скільки ти будеш кричати, й скільки ти будеш кричати — то нічого не дасть, поки ти не приймеш це.

220 "І Він є Первосвященик, який сидить по правицю Величності на Висоті, щоб здійснювати заступництво на основі нашого визнання". Необхідно прийняти це й визнавати це. Бачите, то є правильно. Так само щодо зцілення.

221 Але що якби сьогодні ввечері Він стояв отут, вдягнений у цей костюм, який Він дав мені? Що Він зробив би у молитовній черзі? Як ви дізналися б, що то є Ісус? Розумієте? Тепер, все одно якби хто-небудь підійшов би й сказав: "Ісусе, Ти зцілиш мене?"

Він сказав би: "Я вже зробив це".

222 Так от, якби у нього були рани від цвяхів на їхніх руках; і це могло б бути в будь-кого, могла б бути будь-яка рана.

223 Але що то таке, як ви дізнаєтеся, за чим ви дізнаєтеся, яка то лоза? Вся справа в тому, якого роду життя вона має у собі. І кожна лоза, якщо перша . . . Перша гілка, яка вийшла з тієї Лози — Ісус Христос — слідом за цим написали Книгу Дій. Правильно? [Громада каже: "Амінь".—Ред.] Якщо ж Вона пустить іще одну — напишуть іще одну книгу дій. Бо якщо вона, — перша, — родила виноград, наступного разу на ній не можуть з'явитися лимони. Але лимон може прижитися там — це цитрусовий фрукт. Але він живе сам по собі; він завжди родитиме лимони — він прищеплений до неї. Але якщо сама Виноградна Лоза пустить гілку, вона вродить плід, подібний тому, який зродила перша, бо у тій лозі буде Життя, яке було в Ісусі Христі. Правильно.

224 Ісус сказав: "Хто вірить у Мене, справи, що Я їх чиню, він чинитиме також". Так ось, якщо Він був тут, Його впізнавали за Його Життям і тими речами, які Він обіцяв на цю епоху.

225 Хто з вас був тут учора ввечері, хочу побачити вашу руку. Вважаю, практично усі ви. Гаразд. Тепер, є люди . . .

226 Усі в отій черзі, наскільки мені відомо, абсолютно незнайомі зі мною. Якщо це так, підніміть свою руку. Кожен . . . Ви незнайомі? [Людина каже: "Так".—Ред.]

227 Хто з вас отам незнайомий зі мною? Гаразд. Єдине, що я попрошу вас зробити — мати віру й вірити, що я розповів вам Правду.

228 Тепер, дивіться, Христос обіцяв ці речі на останні дні. Тепер, я знаю, що у вас тут у місті були визначні вояки віри, мабуть, Орал Робертс і, о-о, як, скажімо, покійний Джек Ку й ті видатні мужі віри; вони прожили свій час. Але пам'ятайте: останній знак, який побачив поганський світ

перед тим, як з'явився обіцяний син, у часи Авраама, котрий є батько усіх, і те саме обіцяв Ісус; останній знак, з'явлений обраній Церкві, — тепер, пам'ятайте, — там з'явився Один. Двоє пішли й проповідували у Содомі, вони не з'явили цього знаку; так і сьогодні. Але знак було з'явлено викликаній Церкві; й так Ісус і пророкував, що буде те саме, бачите — Бог, проявлений у тілі, бачите, розрізняє думки, які у серці. Бачите? Тепер, Він обіцяв це! "Небеса й земля проминуться, але Оце — не проминеться".

229 Тепер, якщо Він продемонструє це, щоб виявити, що Він присутній тут, хто з вас повірить Йому задля вашого зцілення й того, в чому ви маєте потребу? [Громада радіє.— Ред.]

230 Тепер, Господи Ісусе, нині це перед Тобою, Отче. Якою б не була Твоя воля, нехай вона звершиться. Я Твій слуга. Оці ось усі є Твоїми слугами, чи, багато хто з присутніх тут. Нехай же ті, хто не є Твоїми слугами, через Твою Присутність...знаючи, що, можливо, ще до ранку їм доведеться глянути Тобі в обличчя. Нині Ти можеш усміхатися їм з благодаттю, але тоді Ти будеш їхнім суддею.

231 Нехай це збудеться, Господи, що Ісус сьогодні ввечері прийде до нас і звершить і вчинить, подібно як Він чинив перед Своїм розп'яттям; це дасть нам впевненість, перед обличчям усіх ідолопоклонницьких релігій, що наш Спаситель не мертвий, але воскрес з мертвих. І після двох тисяч років Він у цей вечір є так само живий, як Він був живий тоді. І нехай ми, подібно отим з Еммаусу, скажемо: "Хіба не горіли нам наші серця, коли Він розмовляв з нами по дорозі?" Нехай проявиться Твоя Присутність. Нехай ми сьогодні ввечері побачимо Тебе у Силі Твого воскресіння. І тоді, нехай люди тоді повірять, Господи, завдяки Твоїй величній царственній Присутності. Ми прохаємо в Ім'я Ісуса Христа. Амінь.

232 Тепер, я беру кожен дух...Кожен з вас є дух. Пам'ятайте, ви не бачили мене; ви бачите отут цю стару зношену шкаралупу, яка проголошує цей Голос. Тепер, цей Голос приходить або від Бога, або ні — так само, як і ваш. Цей голос просто носять у цій шкаралупі, котру, колись я обміняю її на нову, яка не зістарієтьcя. Але, друже, кожен — дух. Тож коли ви ходите, розумієте, коли ви маєте там контроль, розумієте, це заважає. Просто сидіть дуже тихо, перебувайте у молитві. Я хочу, щоб ви...Якщо Бог щось робить, ми повинні бути вдячні Йому. Звісно ж. Хваліть Його, потім будьте шанобливі й пильнуйте. Просто сидіть дуже тихо й вірте всім своїм серцем.

233 Тепер, ви отам, у кого нема молитовних карток, не має значення, де ви знаходитеся, ви просто вірте й кажіть оце

ось: “Господи Ісусе, те, що він сказав нам — це є у Біблії. Ми. . .я знаю, що Ти пообіцяв це, і я знаю, що це мусиш бути Ти. Це не може бути отой чоловік; він є людина, подібно як я, чи як мій чоловік, чи як мій син, чи брат, чи хтось іще”. Розумієте?

234 Але дар — це не є щось таке, якийсь ножик, який ти береш і йдеш, щось робиш — дар. В один з днів я збираюся дістати собі великого намета, й приїхати до якогось міста, й просто залишитися на декілька місяців підряд, розумієте, й навчати. Дар — це забрати себе з дороги, щоб міг прийти Бог, побачити, що Він виявляє, що Він чинить. Дар — це не те, що “у мене є сила зробити *оце*, в мене є сила!” Твоя сила дару — забрати себе з дороги. Й тоді даний тобі Богом дар діє через це, розумієте, після того, як ти зійшов з дороги. Розумієте?

235 Тепер, я не можу нічого примусити Його сказати мені. Зробити це повинен Він. Тепер, щоб зекономити час. . .Я дуже спізнився.

236 Але проходьте-но, леді, я хочу, щоб ви стали отут. Декілька хвилин тому я говорив про жінку біля. . .біля криниці. Ви були тут учора ввечері? [Сестра каже: “Ні, добродію”.—Ред.] Вас не було тут. Чи були ви коли-небудь раніше на якомусь з зібрань? [“Ні, добродію”.] Ніколи раніше не була. Це її перший раз. Ми незнайомі. Її навіть не було тут учора ввечері. Не чула настанов щодо цього. Просто стоїть тут і все. [“Правильно”.] Зараз ми стоїмо. Ви пам’ятаєте історію про жінку біля криниці? [“Так, добродію”.] То була в чомусь подібна оцій панорама, і Чоловік та жінка зустрілися вперше у житті.

237 Так ось, ця жінка була у, вона була у. . .Вона соромилася. Вона надто багато разів виходила заміж, і вона—і вона жила з чоловіком, не перебуваючи з ним у шлюбі, і—і то була дуже погана річ. І Ісус заговорив до неї.

238 Тепер, пам’ятайте, Він сказав, у Святого Івана 5:19: “Поправді, поправді кажу Я вам: Син нічого не може чинити Сам від Себе, але те, що, як Він бачить, чинить Отець, те чинить і Син”. Тому Ісус ніколи не звершив жодної речі, не побачивши спочатку її у видінні, або Він сказав там щось неправильно. “Син не чинить нічого, поки Він спочатку не побачить, як це вчинить Отець”. Не *почує* Його — “побачить, як Він вчинить це”. І тоді Отець. . .

239 Йому треба було пройти повз Самарію. Він йшов до Єрихону, але Він підійшов до Самарії, міста Сихар. І Він зустрів цю жінку, й Він почав розмовляти з нею, поки Він не дізнався, в чому полягала її проблема. Тоді Він розповів їй її проблему, і швидко, вона у тому стані, вона розпізнала, що то був знак Месії.

240 Що ж, якщо то був Він учора, це буде Той самий сьогодні, якщо Він є вчора, сьогодні й навіки той самий. Це правда, зібрання? [Громада каже: "Амінь".—Ред.] Бачите?

241 Так от, ми бачимося вперше. Я не Він, і ви не вона, але Він, як і раніше, є Богом. [Сестра каже: "Амінь".—Ред.] Це вірно, розумієте. Тепер, якщо ви зможете мати віру в—в те, що я кажу — у Слово! Я буду говорити тільки те, що є у цьому Слові. ["Хвала Господу!"] Він може чинити речі поза тим Словом; та просто доти, доки Він чинить Оце, в такому разі я знаю, що Це є правильним, розумієте. ["Так, добродію".] І тепер, ви не знаєте мене, я не знаю вас.

242 Тож тому якби ви були хворі, й я поклав на вас руки, й кричав, подібно тому видатному воякові, Братові Робертсу, чи комусь з отих, Братові Алену чи комусь з отих мужів, покладу на вас руки й скажу: "Аллілуя, Господь зціляє вас", — це добре. Ви повірите цьому, і це буде діяти. Розумієте? [Сестра каже: "Амінь".—Ред.] Розумієте? Але тепер, що як Він стоятиме тут і розповість те, що ви вчинили, чи якусь причину, що ви хворі, чи щось таке, що сталося протягом життя, чи що-небудь таке, чого вам не слід було робити? ["То було б чудово".] О-о, це те, ви знали б, що це повинно бути правильним, вам одразу ж стане зрозуміло. ["Правильно".] Вірно.

А вам стане зрозуміло, отам? [Громада каже: "Амінь".—Ред.]

243 Тепер, про що я говорю з цією жінкою? Бачите, сьогодні ввечері я так і не закінчив проповіді (я дійшов до наполегливих), бачите, проповідування захопило б мене. А зараз треба повертатися до розпізнавання — розслабитися, відставити Вілліама Брангама вбік.

244 Хто з вас бачив ту фотографію, зроблену тут у Хьюстоні? І ви...Воно тут. Воно зараз знаходиться ось тут спереду, бачите. Це висить просто поруч, між мною й жінкою, прямо зараз. Ось Воно, обертається. Якби ця жінка захотіла засвідкувати про це; вона знає, останні декілька секунд тому з'явилося таке немовби як дуже приємне відчуття. [Сестра каже: "Так".—Ред.] Якщо це правильно, підніміть свою руку. ["Амінь. Амінь".] Бачите? Я дивлюся просто на Нього. Розумієте, це немов як жити у іншому вимірі. Я спостерігаю за Ним через цю жінку. ["Амінь".]

245 Тепер, ця леді, одна річ — вона надзвичайно нервова. [Сестра каже: "Так".] І це те, за що ви хочете, щоб я помолився. І нині це просто природно через цей період життя, в якому ви живете, досягнувши цього віку й таке інше, ось з-за чого ви нервова.

246 Іще одне, у вас у боці щось є, це—це такі немовби як невеличкі повітряні мішечки — набирається у вас у боці.

[Сестра каже: “Правильно”.—Ред.] Тепер, це правильно? [“Так, добродію”.] Підніміть свою руку, якщо оте . . . [“Це—це формулювання лікаря”.] Бачите? [“Хвала Його святому Імені!”]

247 Тепер, бачите, ось тепер це знову там — хтось каже: “Він здогадався”. Ви, в один з днів я назву, хто це, бачите. Не робіть цього. Пам’ятайте, ви тепер не зможете сховатися, розумієте. Слово, Воно знаходиться тут, Само. Не я, друже; я просто ваш брат. Але тут перебуває Слово.

248 Ось, вона хороша людина, давайте розберемося, чи здогадався я про це. Я не знаю зараз, щó я сказав. Це повинно буде проявитися через оту плівку, бо я знаю це. Тепер, хвилиночку. Так. Так, вона—вона стає нервовою, причина цього — час, її вік і таке інше. Вона . . .

249 І потім, іще одне, вам робили операцію. [Сестра каже: “Так, добродію, робили”.—Ред.] І то була жіноча хвороба, якийсь час тому. Це правильно. [“Так”.] З-за цього ви стали такі нервові, як ніколи. Це правильно, адже так? [“Так, добродію, правильно”.] Угу, правильно. І з-за цього ви стали нервовою, тому що, у цей період життя, ви стаєте більш нервовою. Тепер, як по-вашому, я здогадуюся про це? [“Ні”.]

250 Ось іще одне. З вами є дівчинка, мала дівчинка. І вона знаходиться тут, і вона страждає на свинку. [Сестра каже: “Так. Амінь”.—Ред.] Правильно? Сидить отам. І є жінка, іще одна жінка, ваша подруга [“Так, добродію”.], і в неї психічна пригніченість [“Так”.], немовби як нервова і потім психічна. [“Амінь”.] Правильно? [“Аллілуя!”] Тепер, коли ви підете назад, покладіть на них ту хусточку; свинка відійде, і вона подолає це, і ви видужаєте. Ідіть, вірячи в Ім’я Господа Ісуса.

251 Ви вірите? [Громада радіє й каже: “Амінь”.—Ред.] То був Ісус учора, це є Ісус сьогодні! Необхідно знати, що то є Дехто, розумієте. Так. Дехто. Тепер, там, дивіться-но, це було в мене за спиною. Бачите? Бачите? Це не . . . В мене б не вийшло це зробити. Ви—ви знаєте, що це повинна бути якась Сила, адже так? [“Амінь”.] Ви вірите, що це є Господь Ісус, згідно Його обітниці? [“Амінь”.] Благословить вас Господь.

252 Добрий вечір, леді, як у вас справи? Також і з вами я незнайомий. Я не знаю вас. Я ніколи в своєму житті не бачив вас. Ми незнайомі. Наскільки мені відомо, це наша перша зустріч. Але тепер, якщо Господь Ісус розповість мені дещо про вас саму, оте дещо, подібно як з тією леді там, що завгодно, ви повірите, що то був Господь Ісус замість . . . Це був би не я, знаєте. І тепер, можна, подібно фарисеям, сказати: “Це Вельзевул, лукавий дух”.

253 І тому що вони сказали, що Дух Божий, який звершав у Ньому ту справу, був "лукавим духом" — то була зневага проти Святого Духа, яка ніколи не пробачиться, коли у цей день прийде Оце. Це причина, чому сьогодні ця країна переживає суд. Для неї нічого не лишилося, тільки суд. Вона наповнилася Джеками Рубі й іншими, тож з нею може статися тільки одне — суд.

254 Так от, ви хворі. Ви були у лікаря. Він наполягав на операції. Та операція буде на ободовій кишці. [Сестра каже: "Правильно".—Ред.] Це правда, адже так? ["Амінь".]

255 Ось іще одне. Ви страшенно потребуєте духовного... [Сестра каже: "Так. Амінь".—Ред.] Ви недобре почуваєтеся. Вас немовби як трохи змило вбік, і ви хочете повернутися. ["Правильно".] Що ж, зараз ви повернулися. Тепер ідіть, вірте всім своїм серцем, і ви уздоровитеся, в Ім'я Ісуса Христа. Ваші гріхи пробачені вам. Тепер ідіть, вірте.

256 Тепер, не я сказав: "гріхи пробачені". Це сказав Він. Розумієте, то був не я. То був Він, розумієте.

257 Ви вірите? [Громада каже: "Амінь".—Ред.] Тепер, це повинно було б змусити усіх інших з вас просто зрозуміти, що Він тут. Правильно? ["Амінь!"] Якби ви просто повірили! Просто майте віру. Не сумнівайтеся. Будьте шанобливі й вірте Богові. Тепер, бачите, ви у Його Присутності.

258 Тепер, якщо якесь з тих розпізнавань змусило Сина Божого сказати: "вийшла сила", що, на вашу думку, це зробить зі мною — грішником, спасеним Його благодаттю? Розумієте? Зробить, ви знаєте, що зробить.

259 Одну хвилиночку, це не та жінка. Послухайте, ви, що тільки-но зцілилася, отам, леді, яка повертається на своє місце, погляньте на мене всього на хвилинку. Отам прямо спереду від вас сидить чоловік, в якого синусит — сидить просто отам. Так. Ви вірите, що Бог уздоровить вас? Вірите? Гаразд.

260 Скажіть мені, чого він торкнувся. Я не знаю цього чоловіка, ніколи в своєму житті не бачив його. Якщо це так — помашіть своєю рукою, якщо ми незнайомі один з одним.

261 Тепер, дивіться, щоб ви могли дізнатися про дещо іще. Там біля нього сидить його дружина, ви вірите, що Бог може розповісти мені, що з нею не так? Ви будете вірити, що я Його пророк, тобто, Його слуга? Ви зробите це? [Громада каже: "Амінь".—Ред.]

262 В неї сінна лихоманка. Якщо це правильно, леді, підніміть свою руку. Добре. Тепер, якщо ви обидва повірите! Ви торкнулися Дечого. Тепер вірте, і це залишить вас.

263 Ви вірите Богові? [Громада каже: "Амінь".—Ред.] Не сумнівайтеся. Майте віру в Бога.

264 Ось чоловік. Я ніколи не бачив цього чоловіка. Він набагато молодший за мене, і я ніколи раніше не бачив його. Якщо ми незнайомі один з одним, добродію, підніміть свої руки. Гаразд. Я ніколи його не бачив.

265 Тепер, давайте-но візьмемо одну картину, в Біблії, давайте візьмемо, коли. . .коли Ісус зустрівся з Симоном Петром. Я уявив би його чоловіком приблизно такого ж віку, його волосся ріділо, коли Ісус зустрів його. Тепер дивіться. Він заговорив до нього.

266 Так от, якщо я не знаю цього чоловіка, ніколи його не бачив — ми обидва підняли руки — ми абсолютно незнайомі один з одним. Тепер, інші — то були жінки, давайте розберемося з цим чоловіком.

267 Тепер, погляньте на мене, всього на хвилинку, як на свого брата. І нині, якщо Господь скаже що-небудь таке, що ви вчинили, чи щось таке, що вам слід було робити, чи не слід було робити, чи що завгодно — ви будете знати, чи правда це, чи ні. [Брат каже: "Так, добродію".—Ред.] Ви будете знати. І потім, якщо Він зможе розповісти вам, щó з вами не так, чи щось таке, що у вас у думках, яка у вас хвороба, чи—чи щось подібне цьому, розповість вам що-небудь, що ви—ви будете знати, правда це чи ні. В такому разі, якщо Він може розповісти вам те, що було, і ви будете знати, чи правда це, чи ні; якщо Він розповість вам те, що буде, тоді ви знатимете, що це має бути правдивим.

268 Так от, це змусить кожного присутнього тут. . .Просто не буду спішити із цим чоловіком і поговорю з ним. Це перший.

269 Тепер, коли ми розмовляємо, дивіться у цей бік, всього на хвилинку. Нехай Господь зараз допоможе мені. І ви вірите, що те, що говориться у Біблії, є правдивим? [Брат каже: "Так, добродію".—Ред.]

270 Ви вірите, що на цю годину й повинен був прийти Ісус; що Церква йшла від виправдання, освячення, хрищення Святим Духом — це йшло точно як у піраміді? І тепер горішній камінь повинен бути настільки досконалим, що, коли прийде Замковий Камінь, він повинен буде прямо злитися з ним. Це служіння повинно початися *отак*, і просто увесь час переходити до меншості, захоплюючи все менші групи й менші групи, поки, врешті-решт, Камінь зустрінеться з будівлею. Він є Замковий Камінь — забере з Собою всю будівлю, котра є Церква. Вони всі воскреснуть, — від самої цієї першої сторожі й до сьомої, — й усі підуть у Схоплення. Кожен мав відділений їм день, і в них були свої реформатори, й засновники, й так далі, протягом усього часу. А в цей останній день воно знову перейде у орла, тобто — назад до пророцької епохи, щоб поєднати це разом.

271 Ви вірите цьому, Слово й Камінь, Той, що має прийти? [Брат каже: "Вірю".—Ред.] Ви справляєте дуже приємне враження, добродію.

272 Тепер, що у вас за проблема — у вас був нещасний випадок. В тій пригоді ви отруїлися окисом вуглецю. Це правда. Воно отруїло вас. Воно отруїло вам печінку, і у вас були проблеми з цим. У вас були проблеми зі шлунком. [Брат каже: "Правильно".—Ред.] У вас були проблеми з серцем. ["Правильно".] І через це ви стали такі нервові, що у вас сформувався комплекс. Ви бідні, необхідно повертатися на роботу. Але ви боїтеся повертатися на роботу — ви боїтеся того окису вуглецю. Але все буде добре. Тепер, пам'ятайте, якщо—якщо Ісус Христос скаже мені, хто ви, буде...Так от, ті речі були правдиві, адже так? Якщо Він скаже мені, хто ви такий, ви приймете це, й будете знати, й повернетеся, й будете в доброму настрої? Ви зробите це? Ваше прізвище містер Вагнер. ["Правильно".] Ідіть назад, рухайтеся далі.

273 Ви тепер вірите? [Громада каже: "Амінь".—Ред.] Вірите всім своїм серцем? ["Амінь".] "Якщо можеш вірити, все є... Все можливо тим, хто вірить".

274 Тепер, ви вірите, що Бог зцілить у вас ту жіночу хворобу? Зараз просто пройдіть по платформі, кажучи... [Сестра кричить.—Ред.] Амінь. Бачите? Благословить вас Бог.

275 Так от, леді, коли ви піднімаєтеся вранці, у вас задубілість, ви ледве пересуваєтеся — артрит. Але ви вірите, що Бог зціляє артрит? [Сестра каже: "Так".—Ред.] Добре, рухайтеся далі, кажучи: "Дякую Тобі, Господи". ["Але я—я не...Потребую зцілення нервів".] Гаразд, ось що стало причиною вашого артриту, бачите — то були ваші нерви. "Якщо можеш вірити, все є можливим", — але спочатку ви мусите повірити цьому.

276 Що ви думаєте, добродію? Чи вірите ви всім своїм серцем? Ви вірите, що Бог зціляє хворобу серця й уздоровляє вас? [Брат каже: "Звісно ж вірю!"—Ред.] Гаразд, рухайтеся далі, кажіть: "Дякую Тобі, Господи Ісусе".

277 Так от, леді, ви затінені, це означає рак. [Сестра каже: "Правильно".—Ред.] Ви вірите, що Бог зцілить рак? ["Так".] Добре, прийміть це й рухайтеся далі, кажучи: "Дякую Тобі, любий Боже", — й вірте всім своїм серцем.

278 Бог може зцілити хворобу шлунка чи будь-що інше. Ви вірите цьому? [Сестра каже: "Так, добродію".—Ред.] Гаразд, рухайтеся далі, й радійте, кажіть: "Дякую Тобі, Господи Ісусе".

279 Ви вірите, що Бог зцілить вашу жіночу хворобу, ту течу? Гаразд, рухайтеся далі, кажучи: “Хвала Господеві”. Вірте всім своїм серцем.

280 Чи вірите ви, що Бог зціляє сінусит, та астму, та усе це, уздоровляє вас? Рухайтеся далі, радійте, кажіть: “Дякую Тобі, любий Боже”.

281 Що якби я вам нічого не сказав, просто поклав на вас руки — ви повірили б у це? В Ім’я Господа Ісуса, зціліться. Вірте всім своїм серцем.

282 Проходьте, леді. Чи вірите ви всім своїм серцем? Анемічний стан й хвороба серця — ви вірите, що Бог уздоровить вас? Якщо вірите, рухайтеся далі, кажіть: “Дякую Тобі, Господи Ісусе”, — й будьте уздоровлені.

283 Гаразд, добродію. Проходьте, леді. Ви вірите, що Бог зціляє діабет й уздоровляє людей від діабету? [Сестра каже: “Так”.—Ред.] Тоді рухайтеся далі, кажучи: “Дякую Тобі”. Вірте всім своїм серцем, отак.

284 Бог зціляє нервовість й хворобу шлунка теж. Ви вірите, що Він уздоровлює вас? Рухайтеся далі, радійте. З’їжте свою вечерю й будьте у доброму настрої.

285 Проходьте. Теж нервовий шлунок. Ви вірите, що Бог уздоровить вас? [Сестра каже: “Так, добродію”.—Ред.] Рухайтеся далі, й їжте, й уздоровтеся. Вірте всім своїм серцем.

286 У вас невелике порушення ритмічності роботи серця, але також у вас начебто як артрит. Вірите Богові, що Бог уздоровить вас? [Сестра каже: “Так, вірю”.—Ред.] Рухайтеся далі, й радійте, й кажіть: “Дякую Тобі, Господи”.

287 Нервовий шлунок спричинює виразку шлунка й інші речі. Ви вірите, що Бог зробить вас здоровою й зцілить вас? [Сестра каже: “Вірю”.—Ред.] Рухайтеся далі та кажіть: “Дякую Тобі, Господи”, — й будьте уздоровлені.

288 У вас є багато чого, жіноча хвороба. Одне з найважливішого у вас — хвороба серця, надто багато навколо вашого серця. Ви вірите, що Бог зробить вас здоровою? Рухайтеся далі, й радійте, й кажіть: “Дякую Тобі, Господи”.

289 Ви вірите, що Бог зціляє артрит? [Сестра каже: “Так, добродію”.—Ред.] Просто йдіть далі, і ваш артрит зникне.

290 Чи вірите ви всім своїм серцем? [Громада каже: “Амінь”.—Ред.] Бачите? Безсумнівно, це . . .

291 Тепер, дехто з вас там у зібранні. Зараз будьте шанобливі. Будьте шанобливі, просто сидіть тихенько, вірте зараз всім своїм серцем. Дивіться ось сюди, вірте всім своїм серцем, дехто з вас отам, люди, хто не попаде до молитовної черги.

292 Цей хлопчик, що сидить отут, повнощокий малюк, що сидить он там. Хіба ви не бачите над ним оте Світло? Малий страждає на хворобу нирок. Ти віриш, синку, що Бог зцілить хворобу нирок? Віриш цьому? Гаразд, піднімися на ноги й скажи: "Я вірю цьому й приймаю це". Добре. Благословить тебе Бог. Рухайся далі . . .

293 Ви вірите всім своїм серцем? "Якщо можеш вірити, все є можливим".

294 Якщо щодо вас, що тільки-но сіли отам, підійшли с малим хлопчиком й сіли? Чи вірите ви, — та хвороба ока, — Бог зцілить хворобу вашого ока й зробить вас здоровою? Вірите? Гаразд, ви теж можете отримати своє зцілення. Добре. Ви якраз сіли у слушний момент. Амінь. Йдіть далі своїм шляхом. Це чудово. Це добре. Гаразд. Амінь. Гаразд.

295 Леді, що одразу за вами отам, в неї хвороба голови. Ви вірите, леді, що Бог зцілить вашу хворобу голови? [Сестра каже: "Вірю".—Ред.] Гаразд. Ваша донечка там страждає від психічної хвороби. Це вірно, адже так? Покладіть свою руку на неї, й вірте, й вона теж видужає. Ви вірите цьому?

296 Оця леді, що сидить поруч, — вона молиться, — одразу за нею. Вона молиться там за зруйнований дім. Правильно, леді? Підніміть свою руку. Вірте, й ваш дім буде відновлений. Майте віру.

297 В леді, що сидить за нею, кіста. Ви вірите, що Бог зцілить ту кісту, леді? Підніміть свою руку, прийміть це.

298 В леді, що сидить за нею, хвороба горла. Ви вірите, що Бог зцілить ваше горло, леді? Підніміть свою руку.

299 Що з вам таке, люди? Невже ви не бачите, що Ісус Христос . . .Давайте піднімемося на ноги. Піднімайтеся на ноги й приймайте Ісуса як свого зцілителя.

330 О Агнцю Божий, в Ім'я Ісуса Христа, зціли кожного присутнього тут, задля Твоєї слави.

Наполегливі UKR64-0305
(Perseverant)

Це Послання Брат Вілліам Марріон Брангам виклав англійською мовою у четвер ввечері 5 березня 1964 року у храмі Соул Гарбор, у Даласі, штат Техас, США. Надруковано з магнітофонного запису англійською без скорочень та змін. Цей український переклад видається й розповсюджується безкоштовно видавництвом "Voice Of God Recordings".

Видання цієї книги стало можливим завдяки добровільним пожертвам віруючих.

UKRAINIAN

©2010 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

Voice Of God Recordings
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.
www.branham.org

Адреса для тих, хто бажає написати нам листа російською:

Voice Of God Recordings
PL 1, 02761 Espoo, Finland

англійською:

Voice Of God Recordings
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва "Voice Of God Recordings" є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

Voice Of God Recordings
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.
www.branham.org